

СТУДИЯ IX

ЧОВЕКЪТ НА ГРЕХА- АНТИХРИСТ

Антихристът трябва да се развие, открие и да бъде пометен, преди да настъпи Господния ден. - Противоположни гледища по разглеждания въпрос. - Пророческо очертание. - Раждане на Антихриста. - Бързото му развитие. - Историческата картина и библейското описание се съгласуват. - Царството му е фалшиво.- Главата и устата му са забележителни. - Големите му и надути богохулни думи - Богохулните му учения. - Той преодолява светиите на Всевишния. - Хилядогодишното му царуване. - Антихриста, поразен с меча на духа. - Последната му битка и край.

„Да не ви прелъсти никой и никак, защото онзи ден няма да дойде, ако първо не дойде отстъплението и се не открие Човекът на греха, Синът на погибелта.” - 2 Сол. 2:3

Предвид на тези думи на ап. Павел, сочещи, че характера, който той определя като „Човекът на греха”, който трябва да предхожда идването на нашия Господ, който ден доказахме, че започва да се зазорява, е важно да се огледаме, за да видим дали такъв характер вече се е появил. Тъй като ако такъв характер, който Павел и другите апостоли толкова описват още не е дошъл, горните думи би трябвало да се разбират като вето на Павел към всяко друго свидетелство, засягащо присъствието на нашия Господ и установяване на Царството му **сега**. И това вето трябва да стои като

неоровержим документ, докато Човекът на греха не бъде разпознат, съответстващ на всяка черта на пророческото описание.

Заявено е ясно, че Човекът на греха трябва първо да се появи, трябва да се развие и просперира, преди да дойде Денят на Господ, **преди** Денят на Христа. Просперитетът и влиянието на тази сила ще достигне кулминационната си точка и ще започне да запада, само поради яркото сияние на Господното присъствие при Второто му идване и накрая ще бъде напълно унищожен. Ние трябва да разгледаме тези предсказани обстоятелства, за да видим дали предупреждението към Църквата в деня на ап. Павел е още приложимо за нашето време. Сега, след осемнадесет столетия отново се твърди, че Денят на Христа е дошъл и възниква важния въпрос дали нещо, което Павел казал, коригирайки грешката на солунците е възражение към това твърдение сега?

От увещанията на Апостола към Църквата да бди за връщането на нашия Господ, държейки се за сигурното пророческо слово и от грижата му да посочи белезите на Христовото присъствие, характерът и делото му по това време и т.н. е очевидно, че бил твърде загрижен Църквата да разпознае Господното присъствие, когато Той дойде, за да не бъдат измамени, че е дошъл преди времето на присъствието му. Изпадането в по-късната грешка, в ранната част на века излага онези, които са я прегърнали като измама на **принципа** на Антихриста, който тогава работел; докато неуспеха да се разпознае Господния ден и присъствието му, в деня, когато присъствието му било надлежно, излага неуспелите да го познаят на продължителните измами и лъжливи учения на Антихриста и ги ослепява за великите истини и специални привилегии на този ден. Затова загрижеността на Апостола за

Църквата при двата края на века и предупреждението му: „Нека никой не ви мами“, затова е и също точното описание на Човека на греха, за да бъде разпознат в своето време.

Докато християните в този век са склонни да забравят дори обещанието за връщането на нашия Господ и когато си спомнят за това, да мислят за него сами със страх и странни предчувствия, ранната Църква гледала на това със загриженост и радостно очакване като осъществяване на всичките им надежди, награда за всичката им ревност и край на скърбите им. Междувременно, вярващите в този ден били готови да слушат прилежно всяко учение, което твърдяло, че Божият ден е или много близко, или присъства, като с това били в опасност да бъдат измамени в този пункт, ако не изучават внимателно ученията на Апостолите по този въпрос.

Църквата на Солунците, впечатлена от погрешните учения на някои, че Господ дошъл отново и че живеят в неговия Ден, очевидно предположили, че идеята била в хармония с учението на Павел в Първото му послание до тях, където казал (1Сол. 5:1-5), че Денят Господен ще се промъкне тихо и незабележимо като крадец нощем и макар че другите ще бъдат в незнание, светиите ще бъдат в светлина относно това. Научавайки за сериозната грешка, в която изпаднали, предполагайки че Денят на Господното присъствие вече е дошъл, Павел написал Второ послание до тях, централната мисъл, на което била да се коригира тази грешка. Той казал: „ А колкото за присъствието на нашия Господ Исус Христос и нашето събиране при него, молим ви ,братя, да не се разклаща лесно вашия здрав разсъдък, нито да се смущавате било от дух, било от слово или от послание, уж от нас изпратено, като че ли вече е настанал Денят на

Господа. Никои да не ви измами по никакъв начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог или на когото се отдава поклонение, така че той седи (както бог) в Божия храм и представя себе си за Бог. Не помните ли, че когато бях още при вас, аз ви казах това? И сега знаете какво го (Христос) възпира да не се открие в своето време. Защото тайната на беззаконието вече действа, само че няма да стане явна, докато не бъде отстранен онзи, който сега я възпира; и тогава ще се яви беззаконникът, когото Господ Исус ще убие с дъха на устата си и ще изстреби с явяването на присъствието си.” (2 Сол. 2:1-8)

Павел можел да пише с такава положителност за развитието на Човека на греха преди Господния ден, поради изучаването на Данииловото пророчество, към което нашия Господ също се отнесъл, (Мат. 24:15), а вероятно понеже сам Павел в своите „видения и откровения” видял големите поразии, които този характер ще извърши за Църквата.

Би трябвало да се види, че Павел не използва аргументи, които някои днес са склонни да използват срещу твърдението, че Божият ден е започнал. Той не казал : „ О, глупави Солунци, не знаете ли, че когато Христос дойде, очите ви ще го видят, а ушите ви ще чуят ужасния звук на божията тръба: и че ще имате по-нататъшно доказателство за това в изтърколване на надгробните камъни и възкресяване на светиите? „ Не е ли очевидно, че ако такава критикуване е било правилно, Павел щял да побърза да се възползва от един толкова прост и лесен за схващане аргумент. И

нещо повече, той не използвал този аргумент за доказателство, защото това не е аргумент и не може да бъде основан на истината!

От факта, че Павел в енергичното си усилие да коригира грешката им, предложил само това възражение на тяхното твърдение, той очевидно потвърдил като коректно тяхната обща идея за Денят на Бога- че той би могъл да започне, докато мнозина може да не знаят за това, че би могъл да дойде без външна демонстрация. Но единственото основание за възражението му било, че **първо** трябва да дойде отстъплението и в резултат от отпадането-развитието на Човека на греха- който, какъвто и да е (независимо дали е единствен индивид или велика система на Антихриста, която той по такъв начин олицетворява) трябва да се появи, процъфти и започне да запада – преди Денят на Божието присъствие. Тогава, ако това единствено възражение, което Павел предложил, не е повече в действие - ако можем ясно да видим действително съществуващия характер, чиято история съответства във всяка подробност на пророческото описание на Човека на греха от началото на съществуването му до днес, тогава възражението на Павел, което било прието добре по негово време и само тогава, не е повече валидно възражение срещу сегашното твърдение, че живеем в Господния Ден, Денят на Господното присъствие. И по-нататък, ако Човекът на греха може лесно да се различи, ако появата, развитието и падението му се виждат ясно, тогава този факт става друго потвърждение, доказателство на учението на предходните глави, което сочи ,че сега се намираме в Господния ден.

ПРОРОЧЕСКО ОПИСАНИЕ

Изучаващият пророчествата ще намери, че Човекът на греха е ясно отбелязан на страниците на Свещените писания, не само чрез даване на ясно описание на характера му, но също чрез посочване времената и местата на появяването му, просперитета и западането му.

Този характер е много силно очертан, дори чрез имената, които му се дават от вдъхновените писатели. Павел го нарича „ злият“, „ Човекът на греха“, „ тайна на неправдата“, „Антихрист“ и „ син на погибелта“. Пророк Даниил го нарича „ мерзост на запустението (Даниил 11:31;12:11), нашият Господ се отнася към същия характер като „ мерзост на запустението, спомената от пророк Даниил“ (Мат. 24:15) и отново като „ звяр“ (Откр. 13:1-3). Същият характер бил изобразен като един малък рог или власт от ужасния звяр, който Даниил видял в пророческото си видение, който имал очи и уста, която говорела надменно и който създал война между него и светиите и преуспявал против тях. (Дан. 7:8,21) Йоан също видял и предупредил Църквата за този характер, казвайки: “ Чули сте, че Антихрист ще дойде“. След това съветва как да се избегне влиянието на Антихриста. (1 Йоан 2:18-27). Книгата Откровение е също в голямата си част подробно, символично пророчество за същия Антихрист - в това обаче само ще надникнем, оставяйки подробното му разглеждане за следващия том.

Тези названия и кратки описания сочат подъл, хитър, лицемерен, измамен, тираничен и жесток характер, развит в Християнската църква, първоначално пълзящ и надигащ се постепенно, след това бързо напредващ и във власт, и във влияние, докато достигне

самия връх на земната власт, богатство и слава- междувременно упражняващ власт против истината и против светиите за собственото си възвеличаване, твърдейки до край за особена святост, авторитет и власт от Бога.

В тази глава имаме за **цел** да посочим, че Човекът на греха е система, а не един единствен индивид, както мнозина заключават, че както Христос се състои от истинския Бог и истинската Църква, така Антихриста е фалшива система, състояща се от лъжлив Бог и отстъпническа църква, на която за определено време е позволено да изопачи истината, да практикува измама и **фалшифицира** авторитета и бъдещото царуване на истинския Бог и Църквата му и да напои народите с фалшиви твърдения и предположения.

Ние се надяваме да докажем за удовлетворяване на всеки съвестен читател, че Великото отстъпление или отпадане, споменато от Павел, настъпило и че Човекът на греха се е развил, „седнал в божия храм” (действителният, не образния), изпълнил всички предсказания на апостолите и пророците, относно характера, делото и т.н., бил открит и сега след А.Д. 1799 бил пояден от духа на Божиите уста (истината) и ще бъде **напълно унищожен** през деня на божия гняв и откриване, с пламтящия огън на възмездието, което вече започнало.

Без някакво желание да третираме леко мнението на други, при все това чувстваме за необходимо да посочим на читателя някои от абсурдите, свързани с общия възглед ма Антихриста, та по такъв начин достойнството и разумността на истината по този въпрос да бъдат правилно оценени, в противовес с тясното твърдение, че всичко, което Писанията предсказват за този характер, ще се

осъществи от някой буквален човек. Твърди се, че този човек ще омагьосва така целия свят, че в няколко кратки години ще си осигури почитта и поклонението на всички хора, които ще бъдат толкова лесно накарани да допуснат, че този човек е Бог и с построяване на Юдейския храм да го почитат, като Всемогъщия Бог Йехова. Всичко това щяло да се извърши със светкавична бързина – три и половина години, казват те, изопачавайки символичното време, като изопачават и символичния „Човек“.

Приказки за фикции и най-абсурдни детински фантазии не намират паралел за крайните гледища на някои от скъпите Божии чедра, които се препъват в **буквалната** интерпретация на езика на Павел и затова ослепяват себе си и другите за много скъпоценни истини, които поради грешка по този въпрос са неподготвени да виждат нещата в непредубедена светлина. Няма значение колко много им симпатизираме, „сляпата им вяра“ предизвиква усмивка, когато говорят сериозно за различните символи на Откровението, което не разбират, прилагайки ги погрешно буквално към техния **чудесен човек**. В този най-скептичен век, който света някога е познавал, те твърдят, че той ще има целия свят под краката си за краткото време от три и половина години, ще му се поклонят като на Бог, докато Цезари, Александър, Наполеон, Мохамед и други, плували през морета от кръв и прекарвали много пъти по три и половина години, без да осъществят една хилядна част от това, което се твърди за този **човек**. И все пак тези завоеватели имали всички възможности за плътно невежество и предразсъдъци в тяхна полза, докато днес ние живеем при условия, по-неблагоприятни за такова развитие на лъжа и измама; в ден, когато всяко **скрито** нещо е показано, както никога преди, в ден, когато такъв вид измама е

твърде абсурдна и смешна да бъде взета под внимание. Тенденцията на нашето време е по посока на липса на респект към хората, без оглед колко човек е добър, талантлив и способен или какви служби на доверие и авторитет може да е заел. Това е истина до такава степен, както никога преди, че хиляди пъти по-вероятно е целия свят да отрече, че има **някакъв** Бог, отколкото винаги да се покланят на човешко същество като на всемогъщ Бог.

Едно голямо препятствие за мнозина при разглеждане на този въпрос е идеята, с която се приема общото значение на думата бог. Те могат да забележат, че гръцката дума теос (бог) не се отнася винаги за Бог Йехова. Тя означава и могъщ, управител, особено религиозен такъв или свещенически управител. Думата теос в Новият завет е използвана рядко, с изключение по отношение на Бог Йехова, защото в беседите си Апостолите говорели рядко и малко за лъжливите религиозни системи и затова рядко отбелязвали свещените им управители или богове; и все пак в следните текстове думата Бог (теос) е употребена към други, а не към единствения върховен Бог Йехова: Йоан 10:34,35; Деян.7:40,43; 17:23; 1 Кор. 8:5

Признавайки широтата на гръцката дума **теос**, веднага ще се види, че твърдението на Апостола за Антихриста- че ще седне в Божия храм, представяйки се за бог- не означава по необходимост, че Антихриста ще се опита да се превъзвиси над бог Йехова, нито дори, че ще се опита да заеме мястото на Бог Йехова. Тя просто означава, че той ще се превъзвиси като религиозен управител, претендиращ за упражняване на авторитет над всички други религиозни управители, дори до степен да превъзвиси Църквата, която е истинския Божий храм и упражнявайки там господарски

авторитет, като неин шеф или оторизиран управител. Където на гръцки е употребена думата теос, във всяко изречение, кудето значението може да бъде неясно, тя е предхождана от гръцкия член, ако става въпрос за Бог Йехова; както ако на български искаме да кажем Бог- **ът**. В горният текст, който се отнася до други богове и в текста (2 Сол. 2:4), който се отнася до Антихриста, няма такава наставка.

Когато това се види ясно, един голям камък на препъване се отмества и умът е приготвен да очаква като изпълнение правилните неща на това предсказание: не за Антихрист, който претендира, че е Бог Йехова и който иска да бъде почитан като такъв, но за един, който претендира да е главен върховен религиозен учител на Църквата, като се опитва да узурпира авторитета на Христос- божествено назначената Глава, Господ и Учител.

Достатъчно странно е също, че онези, които приемат буквалният възглед за Човека на греха, са обикновено онези, които вярват в пред хилядогодишното идване на нашия Господ; които гледат и очакват Бог да дойде „ всеки момент сега”. Защо не всички могат да видят значението , което Апостолът влага, когато с положителност заявява, че Божият ден (денят на неговото присъствие) не може да дойде и не би трябвало да се очаква, преди откриването на Човека на греха. За да се построи предишния Юдейски храм са били необходими четиридесет години, а сигурно ще са необходими най- малко от десет до двадесет години, с по- голямо от предишното великолепие, новия храм в Йерусалим, където, според техните очаквания, ще се настани Човекът на греха и ще бъде почитан като Бог. Защо тогава онези, които вярват в това,

очакват Бог да дойде **всеки момент, сега**? Такова гледище не е в хармония с пророчеството на Апостола и с разума. Последователността изисква, че те би трябвало или да се откажат да очакват Бог всеки момент, или да се откажат от очакванията си за бъдещия Човек на греха, защото Денят на Господното присъствие не може да дойде преди да настъпи отпадането (отстъпничеството), и преди да се развие Човекът на греха и се разкрие от това отстъпление.

Когато обаче добием правилен възглед за Апостолските думи, заедно с правилните идеи за **начина** на идването на нашия Господ, ние не ще намерим такива несъответствия и противоречия, но убедителна хармония и пасване. Точно такова гледище представяме ние. Неговата библейска същност читателят може да докаже сам.

Различните титли, приложени към тази система, са очевидно символични. Те не се отнасят като имена на един, единствен индивид, но като характерни очертания на покварена религиозна и гражданска комбинация, развита вътре в номиналната християнска църква, която чрез своята хитра опозиция на Христа, Главата и истинската Църква- Тялото му, заслужава напълно името **Антихрист**. Такава **система** можела да изпълни всички предсказания, направени за Антихриста или Човека на греха, обаче един индивид не би могъл. Очевидно е, освен това, че системата на Антихриста не е една от езическите системи (религиозна) като мохамеданството или брахминизма, защото Християнската църква не била никога под контрола на някаква такава система, нито някои от тази система произлизат от Християнската църква.

Системата, която отговаря напълно на описанието, дадено чрез вдъхновение трябва да е мнимото Християнство и трябва да обхваща огромно множество от онези, които твърдят, че са християни. Тя трябва да е започнала като отстъпническа или отпаднала от истината християнска вяра- също отстъпление, което било секретно, докато благоприятствали обстоятелствата за присвояване на властта. Потайното ѝ начало било в дните на Апостолите- в желанието на някои учители да бъдат най- велики.

Не трябва да търсим дълго, за да намерим характер, който да съответства на всички изисквания съвършено; такъв, чийто запис, писан от светски историк, както и от собствените му заблудени служители ще видим, че се съгласува точно с пророческите очертания на Антихриста. Но когато заявяваме, че едната и единствена система, чиято история съответства на тези пророчества е Папството, нека никой не ни разбере неправилно, че всеки римокатолик е Човека на греха, нито че свещениците, нито дори папите на Римската църква са или са били Антихрист. Никой **човек** не е „Антихриста”, „ Човека на греха”, описан в пророчеството. Папи, епископи и др. са най- много само част или членове на системата на Антихриста, дори както всеки от Царските свещеници са само членове на истинския Христос, тяхната Глава. И по същия начин, по който те , в сегашното им състояние, заедно са първообразния Илия, макар че никой от тях не е предсказания Илия или Христос. Забележете по-нататък, че църквата на Рим, само като църковна система не е „**Човека** на греха” и никъде не е представена под някакъв образ като човек. Напротив, **жената** е винаги символа, използван за Църквата, отделена от нейната Глава и Господ. Истинската Църква е символизирана от една „ чиста

дева”, докато отстъпническата църква, която е отпаднала от първоначалната чистота и вяроност към Бога, е наречена символично „ блудница”. Като истинска „дева”, Църквата продължава да бъде такава до края на века, когато ще се съедини с нейния Бог и вземе името му – Христос- така отстъпническата църква, не била Антихрист или Човека на греха, докато не се съединила с нейния Бог и Глава- Папата, претендиращия наместник на Христа и стане религиозна **империя**- фалшиво наречена „ християнство”, което означава християнско царство.

Папство е името на това фалшиво царство; и то било изградено върху една несправедливо разбрана истина- истината, че Църквата са призованите да царуват над земята царе и свещеници на Бога. Но времето за царуването им още не е дошло. Евангелският век не бил определен за тази цел, но за избиране, дисциплиниране, смиряване и жертване на Църквата, следвайки стъпките на нейния Бог, очаквайки търпеливо и устоявайки до времето, определено за обещаното превъзвисяние и славно царуване – Хилядогодишния век.

Бог предвидил, че номиналното християнство ще се разпространи по света и че ставайки популярно, ще бъде прегърнато от мнозина, които ще приемат формата, без да изследват духа на нейното учредяване. Той предвидил, че когато голям брой от този вид хора се идентифицират с Църквата, светския дух, който е противоположен на духа на самоотричане и себежертване, ще влезе с тях; че себелюбието и желанието да бъдеш велик и управляващ, ще навлезе и не ще чака дълго, докато му се отдаде възможност; и тогава Църквата ще иска да покори света преди времето – или че светския елемент, който ще навлезе в Църквата,

ще направи осезаемо влиянието ѝ и **в името** на истинската Църква ще грабне гражданската власт на земята, която Бог е дал на езичниците и която не може да премине напълно в ръцете на истинската Църква преди края на Времената на езичниците, А.Д. 1914 г.

И така всъщност се разпространило: номиналната църква започнала да запада, когато нараснала под учението и примера на амбициозни хора, чиито идеи ставали все по-благоприятни за властта и светското влияние, като им донесли численост и богатството. Постепенно духът на Църквата станал светски, а светските неща били желани. Предложението на амбицията било: „Ако великата Римска империя, с всичката си власт и влияние, армии и богатство, била само да подкрепя Църквата, колко почитано и благородно ще бъде да си християнин. Колко бързо тогава щяло да се прекрати езическото преследване! Тогава ще бъде в наша власт не само да ги сплашим, но и да ги принудим да се прилепят към Църквата и кръста в името на Христа. Очевидно е, че не е божие намерение Църквата завинаги да бъде подчинена на света и преследвана от него: думите на Апостола: „ Не знаете ли, че светиите ще съдят света?“ както и обещанията на нашия Господ, че ще царуваме с него и многото пророчества, които се отнасят до царуването на Църквата, сочат ясно че Божият план е такъв. Наистина, Апостолът написал, че нашият Господ първо ще се върне и ще издигне Църквата и увещавал „да **чакаме** Господа“. Но изминали няколко века и не виждаме никакъв знак за идването на нашия Господ. Трябва да разберем, че Апостолите са били в известна степен в грешка. За нас е ясно, че можем и ще използваме всички средства да получим гражданско управление и завоюваме

света за Бога. Трябва също Църквата да има **глава**- някой, който да представлява отсъствието на Бога и да представлява Църквата пред света- някой, който ще получи почитта на света, ще упражнява авторитета на Христа и ще управлява света с „железен жезъл“, както предсказал пророк Давид. По такъв начин, постепенно, посредством бавен прогрес на разсъждение, покриващ векове, реалната надежда на Църквата за издигане да управлява и благославя света- а именно Второто идване на нашия Господ, било загубено от погледа и мястото му заела една друга надежда- надеждата за успех без Господа, под ръководството на линия от папи и по такъв начин чрез интриги и размяна на милости със света, надеждата на Църквата се превърнала във фалшива надежда, измамна примка, чрез която Сатана водел от едно зло и грешка към друго, както в учение, така и на практика.

Точката, в която отстъплението се развило в „Човекът на греха“, била, когато папската йерархия се превъзнесла над главенството на уредената линия от папи, претендираше и се опитало да управлява земята от името на Христа и претендиращо, че е Христовото Хилядогодишно управление. Това било лъжливо, измамно твърдение, без оглед колко пълно някои от поддръжниците му вярвали в това. Това било измамно, фалшиво царство, без оглед колко искрени били някои от организаторите и поддръжниците му. То било анти Христово, без оглед колко много те твърдели и вярвали, че то е истинско Христово Царство, в слава и власт на земята. Погрешно е да се предполага, че да си съвестен, означава да си винаги прав. Всяка погрешна система, без съмнение, има много съвестно заблудени почитатели, както има и лицемери. Съвестността е морална честност и не се основава на знание.

Неправилно информирани, езичниците с чиста съвест се покланяли и жертвали на идоли. Савел, информиран погрешно, с чиста съвест преследвал светиите, а така също много паписти, информирани погрешно, с чиста съвет упражнявали насилие над пророците, преследвали истинските свети и организирали великата система на Антихриста. В продължение на стотици години папството не само мамело земните царе със своята власт и претенции за Божествен авторитет и ги управлявало, но дори в Църквата, Божият храм, където би трябвало само Христос да се признава за Глава и Учител, самото папство седнало и твърдяло, че е единственият учител и законодател и тук то измамил всички, с изключение на малцина, чрез феноменален успех и горделиви твърдения. „Целият свят се учудил”- бил изумен, измамен и объркан- „ чиито имена не били написани в книгата на живота на Агнето” и много, чиито имена са записани като свети на Бога, били сериозно объркани. А тази измама е по-силна, поради самото постепенно формиране на тези амбициозни цели и тяхното постепенно реализиране. То се разпростряло в продължение на векове, а като амбиция, работело вече тайно по времето на Павел. Това било процес на добавяне, малко по малко, грешка върху грешка, допълване на една амбициозна човешка декларация с тази на друг и друг по- нататък в потока на времето. По такъв начин коварно Сатан засаждал и напоявал семената на заблудата и развил най- великата и влиятелна система, която света познавал- на Антихриста.

Името „Антихрист „ има двупосочно значение. Първото е **против** (т.е. в опозиция на) Христа. Второто значение е **вместо** (т.е. фалшифициране) на Христа. В първият смисъл значението е общо, приложимо към всеки враг на Христос. В този смисъл Савел,

наречен по-късно Павел, и всеки юдеин, всеки мохамеданин, всеки езически император на народа на Рим, били антихристи-противници на Христа (Деян. 9:4). Но не само в този смисъл Писанията използват името **Антихрист**. Те отминават всички тези врагове и прилагат термина **Антихрист** във второто му значение, дадено по-горе - като „вместо”, в смисъл фалшифициране, **заемане мястото** на истинския Христос. По такъв начин Йоан отбелязва: „ Чули сте, че ще дойде Антихриста. Дори сега има много антихристи.(1 Йоан 2:18,19). (Гръцкият език прави разлика между специалният Антихрист и многобройните по- малки такива.) Следващите бележки на Йоан сочат, че той няма в предвид всички противници на Христа и Църквата, но определена класа, която още продължава да твърди, че е от Христовото тяло - Църквата. Те изоставили основните принципи на истината, но в очите на света заели мястото и името на истинската Църква- затова всъщност фалшифицирали истинските светии.За тях Йоан казва: „ Те излязоха от нас, но не бяха от нас”, те не ни представляват, дори да мамят себе си и света по този въпрос. В същото послание Йоан заявява, че онези, които споменава като много антихристи, имат духа на Антихриста.

Тогава тук е онова, което трябва да очакваме и намираме в папството, не опозиция на името на Христа, но враг или опонент на Христа, затова, че носи фалшиво името му, фалшифицира царството и авторитета му и представя в неправилна светлина неговия характер, планове и учение пред света. Разбира се, това е един много опасен враг и опонент, далеч по-лош от открит враг и трябва да се помни, че това е истина, макар дори някои от

свързаните с тази система да са заблудени и напълно чиста съвест - „мамейки и бидейки измамени“.

С тези подробности, които се отнасят до идентичността и характеристиките на Човека на греха, както и кога, къде и при какви обстоятелства да го очакваме, ще започнем изследване на някои от историческите указания, доказващи без съмнение, според нас, че всяко предсказание, имащо отношение към Антихриста се изпълнило с папската система по такъв начин и сила, че всички трябва да признаем, не би могло да се повтори, като се има в предвид просветеността на нашия ден.

Мястото тук ни задължава да се ограничим до просто очертаване на база голяма маса исторически свидетелства. Ограничихме се също до историци с призната точност, в много случаи, прибегвайки до римокатолически писатели за тяхното свидетелство или признание.

ОБСТОЯТЕЛСТВА, КОИТО ДАЛИ ЖИВОТ НА ЧОВЕКА НА ГРЕХА

Велико отпадане – Ние първо запитваме: Документира ли историята изпълнението на павловото пророчество за голямото отпадане от първоначалната простота и чистота на ученията и живота на християнската Църква и тайната работа на Инквизицията, амбициозното влияние на Църквата, преди развитието на Папството, Човека на греха - т.е. преди признаването на Папата за глава на Църквата?

Да, много ясно: папската йерархия не се появила в продължение на няколко столетия, след като Бог и Апостолите основали Църквата. За този интервал четем: “ След като Църквата нараснала на брой и

богатство, били построени скъпи постройки за поклонение, изработили се сложни служби, били включени скулптури и картини, като помагала за почит. Мощи на свети и мъченици били съхранявани като свещени притежания; религиозните обреди се умножили, а църквата под християнските императори /в четвърти век/ със своя боен ред от духовници и внушителни церемонии приели много от величествеността и показния разкош, който принадлежал на езическата система, която тя заменила- „Световна история на Фишер”, 193 стр.

Друг източник казва: „ Заедно с установяване /на Християнството като религия на империята на четвърти век/ се развила **голяма и обща корупция, която се зародила два века преди това**. Суеверие и невежество облекли черковниците с власт, която те упражнили за собственото си възвеличаване.” – „Световна история на Уайт”, стр. 156

Рапин отбелязва, че:” В пети век Християнството било с разградени основи от голям брой човешки изобретения. Простотата на управлението и дисциплината му били заменени със системи на клерикална власт и поклонението било опетнено от церемонии, заети от езичниците”.

В своята „История на Християнството” Мошейм проследява отпадането на Църквата от първоначалната ѝ простота и чистота, стъпка по стъпка надолу до най- дълбоката ѝ деградация, която достигнала кулминационната си точка в развитието на „ Човека на греха”. Дали той разпознал Антихриста не е ясно, но майсторски трасира делата на „ тайната на беззаконието” в Църквата надолу до началото на четвърти век, когато трудът му бил внезапно прекъснат

от смъртта му. От неговият отличен многотомен труд, липсата на място не ни позволява да цитираме, но препоръчваме изцяло труда му като високопоучително поднасяне на материала.

Цитираме от книгата на Лорд „ **Старият римски свят**” една кратка и подчертана скица на Църковната история през първите четири века, която сочи ясно и съвестно постепенното западане и бързата деградация, след като пречката, спомената от Апостола, била премахната. Той казва: „ В първи век били призовани не много мъдри или благородни. До нас не са достигнали големи имена: нито философи или държавници, или благородници, или генерали, или управители, или съдии или магистрати. През първи век не било от голяма важност християните като цяло да бъдат преследвани от правителството. Те дори не привличали публичното внимание. Никой не писал против тях, нито дори гръцките философи. Ние не четем за постери или апологии от самите християни. Те нямали в редовете си велики хора, нито учени, нито богати, нито таланти, нито със социално положение. Нищо в историята не е по-безплодно от анализите на Църквата през първи век, що се отнася до велики имена. Все пак през този век обръщането към християнството се умножавало във всеки град и преданията сочат за мъченичествата на забележителни хора, включително почти всички апостоли.”

„ **През втори век** няма по- велики имена от Поликарп, Игнатий, Юстин Мартир, Климент, Мелито и Аполоний- тихи епископи или безстрашни мъченици, които се обръщали към своите стада в горните стаи, като нямали светски ранг, а бележити само със святостта си или простотата на характера си са споменати само за своите страдания и вяра. Ние четем за мъченици, някои от които написали ценни трактати и апологии, но сред тях не намираме хора

с ранг. Било позор в очите на модата и властта да си християнин. Ранната християнска литература е главно апологетика и доктриналният характер е прост и практичен. Вътре в Църквата имало спорове и интензивен религиозен живот, голяма активност, големи добродетели, но не външни конфликти- никаква светска история. Те все още не критикували правителството или големите социални институции на империята. Това била малка група от чисти и неопетнени хора, които не се стремели да контролират обществото. Но те привлекли вниманието на правителството и имали достатъчно основания да бъдат преследвани. На тях се гледало като на фанатици, които се стремят да унищожат преклонението пред съществуващите институции.”

ОРГАНИЗИРАНИ ЗА ВЛАСТ

„ В това столетие устройството на Църквата било **организирано тихо**. Имало организирано общение между членовете; епископите имали влияние, не в обществото, но сред Християните; били установени диоцесии и енории; имало разлика между градски и селски епископи; пратеници на църкви се събирали да обсъждат въпроси на вярата или да забранят надигащи се ереси. Развила се системата на диоцесии и започнала църковната централизация; църковни настоятели започнали да се борят във висшето духовенство; били измислени средства за изключване; били проведени мисионерски усилия; били създадени църковни празници; гностицизмът бил прегърнал от много водещи умове; катехизни училища преподавали систематично вярата. Форуми на кръщението и тайнствата станали много важни, а монашеството- популярно. По такъв начин Църквата **полагала основите на бъдещата си система на управление и власт**.

„ **През третото столетие** намираме църквата по-мощна като институция. В големите градове на империята се състояли редовни синоди; развила се метрополийната система; каноните на църквата били определено номерирани; големи училища по теология привлекли запитващи се умове. Ученията били систематизирани (т.е. определени, ограничени и формулирани във веруя и изповеди на вяра). Християнството се разпространило толкова широко, че било нужно или да се преследва, или да се легализира; велики епископи ръководели нарастващата църква; велики доктори/ по богословие? Спекулирали по въпросите на философията и така наречената /фалшиво/ наука, които възбуждали гръцките школи; църковните сгради се уголемили и били установени угощения в чест на мъчениците. Църквата бързо се развила до положение, което обърнало вниманието на човечеството.

„ **Не било преди четвъртото столетие**- когато имперското преследване се прекратило; когато /римският император/ Константин бил обърнат към християнството; когато **Църквата се съюзила с държавата**; когато самата ранна вяра била корумпирана; когато суеверието и празната философия навлезли в редовете на верните; когато епископите станали придворни; когато църквите станали едновременно богати и разкошни; когато синодите се провеждали под политическо влияние; когато монасите установили фалшивия принцип на добродетелта; когато политици и догматици вървели ръка за ръка, а императори налагали декретите на /църковните/ съвети- когато **хората с ранг** навлизали в Църквата. Когато християнството станало религия на двора и модните класи, то било използвано да подкрепя самите злини, против които първоначално протестираше. Църквата била не само пропита от

грешките на езическата философия, но устроила много от церемониите на ориенталското поклонение, като двете заедно били внушителни и официални. Църквите през четвърти век станали толкова внушителни и импозантни, колкото били и старите храмове на идолопоклонничеството. Празниците зачестили и станали грандиозни. Хората се прикрепили към тях, защото получавали емоции и прекъсвали работата си. Почитанието към мъченици се превърнало във въвеждане на изображения- бъдещ извор на популярно идолопоклонство. Християнството било обкичено с помпозни церемонии. Почитанието на светиите наподобявало тяхното обожествяване, а суеверието издигнало майката на нашия Господ в предмет на абсолютна почит. Масите за причастие станали внушителни олтари, типични за юдейските жертви, а мощите на светиите се съхранявали като свещени амулети. Монашеският живот също прераснал в голяма система за изкупление и изкупителни церемонии. Армии от монаси се оттеглили в глухи изолирани места и се забравяли в рапсодии и пости на себеизкупление. Те били мрачна и фанатична група от хора, пренебрегващи практическите цели на живота.”

„Духовенството, амбициозно и светско, търсело чинове и отличия. То дори изпълвало дворовете на принцовете и се домогвали светски почести. То повече не било подкрепяно от доброволните пожертвувания на верните, но от приходи, доставяни от правителството или от имоти, наследени от старите езически храмове. На Църквата били оставяни големи наследства и те били контролирани от духовенството. Тези завещания станали извор на неизчерпаемо богатство. Когато богатството нараснало и било поверено на духовенството, то станало безразлично към желанията

на народа - който повече не бил подкрепян от тях. То станало лениво, арогантно и независимо. Народът бил изключен от управлението на Църквата. Епископът станал голяма личност, която контролирала и назначавала духовниците си.

Църквата се обединила с държавата и религиозните догми били налагани с меч на магистрата.

„БИЛА УСТАНОВЕНА ВНУШИТЕЛНА ЙЕРАРХИЯ НА РАЗЛИЧНИ СТЕПЕНИ, КОИТО КУЛМИНИРАЛИ В ЕПИДСКОПА НА РИМ”

„Императорът решавал въпросите на вярата, а духовенството било освободено от бремето на държавата. Имало голям наплив към свещеническите служби, тъй като духовенството съсредоточило в ръцете си толкова много власт и станало много богато; мъже били издигнати до големи длъжности /епископство/ не поради набожност или поради способностите им, а поради влиянието им пред по-големите. Мисията **на църквата била загубена, поради деградиращият съюз с държавата**. Християнството било езическо, ритуално, празна философия, суеверия, формула.”

По такъв начин отпадането от вярата, предсказано от ап. Павел е установен исторически факт. Всички историци свидетелстват за това, дори онези, които одобряват присвояването на властта и превъзнасят главните актьори в схемата. Ние съжаляваме, че липсата на място ни ограничава в цитатите на някои от най – ярките изрази. Отпадането, покриващо период от векове, било толкова постепенно, за да бъде много по-малко забележимо за онези, които живеели тогава сред него, отколкото за нас, които го виждаме като цяло и то било по-измамно, защото всяка стъпка на организация и всеки напредък към влияние и авторитет в Църквата

по света, бил взиман в **името на Христа** и притворно уж да го слави и изпълни плановете му, записани в Писанията. По такъв начин се развил великият Антихрист - най- опасният, най- хитрият и най- упорит опонент на истинското Християнство и най- демоничния преследвач на истинските светии.

СПЪНКАТА – ПРЕМАХНАТА

Апостол Павел предсказал, че този порочен принцип ще действа определено време секретно, докато нещо опониращо стои на пътя му, докато се премахне пречката. Тогава той можел да вземе свободен курс и прогресира бързо към развитието на Антихриста. Той казва: „ Тайната на беззаконието действа вече, само че няма да стане явна, докато не бъде отстранен онзи, който сега я възпира”.(2 Сол. 2:7) Какво ще посочи историята в изпълнение на това предсказание? Тя показва, че онова, което пречело за бързото развитие на Антихриста, бил фактът, че мястото, към което се стремял, било вече запълнено от друг. Римската империя не само завоювала света и му дала политика и закони, но признавайки религиозните суеверия за най-силните вериги, чрез които да държи и контролира народа, тя възприела схема, която произхожда от Вавилон по време на неговото величие като управител на света. Този план бил императорът да бъде смятан за ръководител, както на религиозните, така и на гражданските дела. В подкрепа на това се твърдяло, че императорът бил полубог, в известен смисъл, произлязъл от езическите им божества. Той бил почитан като такъв и статуите му- обожавани и като такъв бил наречен **Понтифекс Максимус**- т.е. Първосвещеник или най- великият религиозен управител. А това е самата титла, за която претендирали ,която била давана на Понтифите или Папите на Римската йерархия, след

като Антихриста придобил „власт и трон, и голям авторитет“- Откр. 13:2.

Но древният езически Рим и Вавилон имали само скелет на свещеническата власт, в сравнение с комплексната и сложна машинация и креативност на учението и практиката на Папския Рим, триумфиращият наследник на тяхната схема, която сега, след векове на сръчност и изкуство има власт така да се укрепи, че дори днес, когато властта е външно разрушена, що се отнася до гражданската власт , тя управлява и контролира царствата тайно, под прикритие, по- пълно, отколкото Римските императори управлявали някога царете, които им били подчинени.

За тяхна чест било записано, че нито един от Римските императори като Понтифекс Максимус или главен религиозен управител, никога не е упражнявал властта на някои от техните наследници на папския трон. По този въпрос (историкът на Рим) Гибон казва: „Трябва да се признае, че броят на протестантите, които били екзекутирани в една единствена провинция и при едно единствено царуване, далече превъзхождал този на екзекутираните първи мъченици в рамките на три столетия на (цялата) Римска империя” Според обичая по тяхно време, те почитали най- популярни богове, но където и да отивали римските армии, боговете и поклонението на завоюваните народи били уважавани. Това било илюстрирано в Палестина, в която, макар и под римски контрол, религиозната свобода и свободата на съвестта били обикновено уважавани от имперския Понтифекс Максимус, който като религиозен управител проявил по този начин своята милост към народа и хармонията си с всички популярни богове.

И така, тогава виждаме, че онова, което пречело на ранното развитие на Антихриста, бил факта, че силно желаното място на духовно превъзходство било заето от представителите на най-силната световна империя, съществувала някога и че всеки, който се опитал открито да прояви амбиция в тази насока, щял да се изложи на гнева на Господарите на света. Затова тази порочна амбиция първоначално работела тайно, отказвайки всяко намерение да спечели власт или авторитет, докато се представила благоприятна възможност, след като номиналната църква се уголемила и станала влиятелна, а имперската власт се разклатила от политически несъгласия и започнала да запада.

Властта на Рим бързо западала, а силата на единството му била разделена между шест претенденти за императорски почести, когато Константин станал император. А това, че той приел християнството от една страна, за да укрепи и обедини империята си, е разумно предположение. По този въпрос историята казва: „Дали Константин прегърнал християнството от убеждение в неговата истинност или по политически причини, е спорен въпрос. Сигурно е, че тази религия, макар и получаваща от римската власт тихи хули, или активно преследване, се разпространила сред народа, така че Константин се укрепил с привързаността на войниците, като я приел... Светска амбиция посочила курса, който императора следвал, като се обявил за християнин, а не за христовия дух, който казал: „Моето царство не е от този свят“. Константин я направил религия на империята и от тогава насетне, ние намираме това влияние, опетнено със земни неща... Никакъв частен епископ не се считал за глава на цялата църква, а такъв фактически бил императорът. В това си качество, той свикал

Никеийският събор, имащ за цел уреждане на спора между Атанасий и Арий, като взел страна срещу последния. **Съборът се съгласил с императорът.**” – Универсална история на Вилард, стр. 163

„ Каквито и предимства да произлезли от придобиването на един императорски обръщенец, той бил разграничен от императорската багра, а не от превъзходство по мъдрост или добродетелта на многото хиляди негови поданици, които прегърнали учението на християнството... През същата година на царуването си, когато свикал Никеийският събор, той бил опетнен от екзекуцията на най-големия си син. Снизходителността на църквата издигнала добродетелите и извинила недостатъците на великодушния патрон, който поставил християнството на трона на Римския свят” - Гибон, том 2, стр. 269

Тогава тук, при царуването на Константин, опозицията на империята към християнството отстъпила място на милост и имперския Понтифекс Максимус станал патрон на **претендиращата** за такава, но всъщност отстъпническа църква на Христа и водейки я за ръка ѝ помогнал да постигне мястото на популярност и разкош, от което тя след това могла, когато императорската власт отслабнала, да постави собствените си представители на трона на света, като главен религиозен управител- **Понтифекс Максимус**.

Но грешка е да се допуска, както мнозина правят, че Църквата по това време била чиста (Дева) Църква, издигната внезапно в достойнство и власт, което станало примка за нея. Явно противното е истина. Както беше казано: „ Голямо отпадане станало от първо - началната чистота, простота и свобода към

обвързани с дела амбициозни фракции, чиито грешки и церемонии, наподобяващи тези на езическите философии, гарнирани с някои истини и подсилено вкопчени в учението за вечното мъчение, привлекли в църквата голяма орда, чийто брой и влияние било **ценно** за Константин като тези учения били уважавани и използвани по предназначение. Никой такъв светски човек не мислил до тогава да използва така каузата на смирената, следваща Христос, „малкото стадо” - истински отдадената Църква, чиито имена са написани на небето. Популярността му сред неговите войници, спомената от историците е много по-различна от популярността му сред действителните войници на кръста.

Като доказателство за това, нека цитираме от историята състоянието на религиозното общество при Деоклециян, предшественикът на Константин, който към края на царуването си, предшественикът на Константин, който към края на царуването си, вярвайки че християните се опитали да унищожат живота му, се ожесточил против тях и ги преследвал, като заповядал унищожаването на библии, като заточвал епископи и накрая заповядал смъртта на онези, които се противопоставяли на тези нареждания. За тази ера Гибон казва - том 2, стр. 53 и 57:

„ Диоклециян и неговите съратници поверявали най-важните служби на онези лица, които изразявали отвращението си от почитането на богове, но които проявявали способности, подходящи за служба на държавата. Епископите имали почетен ранг, в съответните им провинции и били третираны с отличие и респект, не само от народа, но и от самите магистрати почти във всеки град. Древните църкви се оказали недостатъчни да поберат нарастващия брой прозелити и на тяхно място били издигнати по-

величествени и по-обемни пострройки за публично поклонение на верните. Корупцията на обноските и принципите, силно оплакани от Еусебий, могат да се разглеждат не само като следствие, но и като доказателство за свободата, на която се радвали християните, но и злоупотребата с нея, при царуването на Деоклециян! Просперитетът разхлабил дисциплината. Измама, завист, злоба преобладавали във всяка конгрегация. Прозелитите се стремели към епископска служба, която с всеки изминат ден ставала все по-ценна за амбициите им. Епископите, които се борели помежду си за църковно превъзходство, се проявили с поведението си, че претендират за светска и тиранична власт, а живата вяра, която още разграничавала християните от езичниците, се проявявала много по-малко в живота им, отколкото в противоречивите им съчинения.”

„Разказът за Павел от Самосата, който заемал митрополитската длъжност (епископат) на Антиох, докато Изтокът бил в ръцете на Оденат и Зиновия, може да служи като илюстрация за състоянието и характера на времето (А.Д. 270) Павел гледал на службата в църквата като на много доходна професия. Църковната му юрисдикция била продажна и алчна. Той увещавал най-богатите от вярващите да правят чести пожертвувания, като присвоявал за себе си сравнителна част от публичните приходи. (Твърди се от критиците, казва Гибон, че Павел държал службата на имперски **дукенарий** или прокуратор с годишна заплата от двеста **сестертий**-77 000 долара.) Заради неговата гордост и лукс, християнската религия изглеждала омразна в очите на езичниците. Стаята му за съветване, трона му, разкоша, с които се явявал пред публиката, умоляващата тълпа, която просела за вниманието му, петициите, на

които диктувал отговорите си и вечното бързане по търговия, в която бил въвлечен, били условия много по-подходящи за граждански магистрат, отколкото смирението на ранен епископ. Когато се обръщал към своя народ от амвона, Павел притворно употребявал фигуративен стил и театрални жестове на азиатски софист, докато катедралата ехтяла от най-екстравагантни рекламации на възхвала на божественото му красноречие. Против онези, които се противопоставяли на властта му или отказвали да ласкаят суетата му, прилатът на Антиох бил арогантен, суров и неумолим, но разпуснал дисциплината и щедро дарявал съкровищата на църквата на зависимото от него духовенство.

По такъв начин, при управлението на Константин, най-сетне всяка пречка била вдигната и ,както ще намерим, организацията на Папството- номиналната църква под главенството на епископа на Рим като Папа- бързо влезнало в сила.

БЪРЗО РАЗВИТИЕ НА АНТИХРИСТА

Бързото развитие на папската йерархия след възкачването на Константин е много забележителна черта в историята. „ Княза на този свят” наистина опазил обещанието си да даде власт и владение като награда за това, че го почитат и му се покланят. (Матей 4:8,9) С Миланският едикт Константин дал законна сигурност на притежанията на църквата и християните си възвърнали загубените преди земи.

Вторият едикт, А.Д. 321 гарантирал свободата на собственост на църквата. Докато Константин сам дал пример за свободолюбие като щедро раздал богатство на християнското духовенство. Примерът на императора бил последван от хиляди негови

поданици, чиито приноси по време на живота им и завещания в предсмъртния час, потекли в църковното съкровище. Историкът Уайт казва:

„Църквата на Рим започва рано да присвоява авторитет над другите (над църквите на други градове и села), поради броят на богатството на обръщенците, както и от положението им в столичния град. Много обстоятелства конкурирали увеличаването на влиянието на епископа ѝ. Неговата узурпация и амбиция обаче били силно отблъскващи. Преместването на седалището на властта (от Константин от Рим в Константинопол, А.Д. 334) увеличило властта на западната църква чрез удостояване на главната магистратура на епископа. Към това трябва да се добави санкцията на Грациян и Валентиниан за обичая за апелиране към Рим и честото поклонничество на гробниците на св. Петър, св. Павел и други мъченици.” – Универсална история на Уайт, стр. 155.

След смъртта на Константин, различните съдби на римската империя, изглежда се кооперирани за напредъка на отстъпническата църква и развитието на Антихриста; обединяването под една глава или Папа, почитан представител или наместник на Христа, още не било осъществено. Императорите, наследили Константин до Теодосий продължавали да се считат за глави на Църквата, в която се центрирал божествения авторитет. Макар че никой от хиляда и осемстотинте епископи на империята, **не изисквали** все още признаване като глава или Папа, няколко от тях хвърлили око на тази награда и на императорите била посочена плиткостта на претенциите им за титлата **Понтифекс Максимус** с аргумента, че след като се покланяли на мъртвите светии, то дължали подобна почит и към живите им представители-

епископите. При все това императорите в едиктите си, се отнасяли постоянно към империята като към **божествената йерархия** и към себе си- като към божествени персони.” – вж. Гибон, 2 том, 108 стр.

Властта и ръководството на епископа на Рим дошли бързо. За петдесет години, от когато християнството било установено законно, неговото богатство и достойнство като епископ на столицата и глава на световния град, станало много голямо. Аммианиус, съвременен историк, описвайки богатството и демонстративността му, казва: „ Той надмина царе по разкош и възвеличаване. Пътувал в най- величествени колесници, бил облечен в най- фино облекло и се отличавал с лукс и гордост.” Преместване седалището на империята в Константинопол, излагането на града Рим на нахлуването на варварите от север, постоянната смяна на генерали и управители, набързо западащата империя, поставили епископа на църквата на Рим като най- постоянен и най-почитан служител там; а постепенно нарастващия му престиж бил издигнат чрез преместването на съперническия по разкош имперски дворец в Константинопол, както и чрез благоволенieto, отдавано на самото име на Рим между всички народи по света.

Като илюстрация на това отбелязваме, че когато в А.Д. 450 град Рим бил нападен и ограбен от вандалите и всичко наоколо било нещастие и запустение, епископът на Рим Лъв, подобрил възможността за въздействие над всички, както варвари, така и римляни с претенцията си за духовна власт. Към грубите и суеверни варвари, вече до голяма степен впечатлени от това, което видели около себе си като римско величие и богатство, той възкликнал, облечен в дрехата на Понтиф: „Пазете се! Аз съм

наследника на св. Петър, на когото Бог даде ключовете на небесното царство и против чиято църква вратите на ада няма да се отворят. Аз съм живият представител на Божествената власт на земята. Аз съм Цезар, Християнски Цезар, управляващ с любов, на когото всички християни дължат вярност. Аз държа в ръцете си проклятията на ада и благословенията на небето. Аз освобождавам всички поданици от задълженията към царете. Аз давам и отнемам по божествено право всички тронове и управляващи на Християнството. Пазете се да не оскверните наследството, което ми е дадено от вашия невидим цар; да, преклонете главите си пред мен и се молете божия гняв да се отстрани.”

Почитта към мястото и името било активно използвано от епископа на Рим, който скоро започнал да претендира за превъзходство над всички други епископи и управители. Скоро той започнал да претендира не само за църковно владение над света, но също и гражданско владение на правото да коронясва и отнема короната, да издига и сваля всички управители на старата римска империя, което било право и наследство на църквата на Рим, която твърдяла, че нея Бог облякъл с владение над земята. Тези твърдения били повтаряни постоянно и отричани постоянно от противопоставящи се епископи, така че да се фиксира точна година като дата на това начинание, ще бъде невъзможно. Колкото до себе си, Папството твърди, че било организирано в дните на Апостолите и че Петър бил първият Папа. Но това не само не е доказано, но най-положително противоречи на цялата история, което сочи, че макар **порочната амбиция** да работела тайно, в продължение на дълго време, тя била пречка да се развие Антихриста с открити подобни

твърдения до времето, когато Римската империя започнала да се разпада.

От тогава насетне имаме работа с Антихриста, чието постепенно **развитие** и **организация** от тайно работеща амбиция има подходяща прелюдия към проявен ужасен характер, след като силно желаната власт била сграбчена от А.Д. 569 до А.Д. 1799 – 1260 години. Първите триста години на този период бележат издигането на тази светска сила. Последните три бележат западането ѝ под влиянието на Реформацията и Цивилизацията, междинния период от седем столетия обхваща славното папско време и „тъмните векове“ за света, изпълнено с измами и лъжи за името на Христа и истинската религия.

Един римокатолически писател потвърждава напълно откритията ни по този въпрос и ние представяме думите му, без оглед на обяснителните му бележки, като потвърждаващо свидетелство. Обзет от ентузиазъм, давайки описание на издигането на Папството до светска власт, описвайки го като растение от небесен произход и затова бързо растящо и високо възвишено в света, той казал:

„Издигането на папите към светска власт се представя като един от най- изключителните феномени, които анализите на човешката раса предлагат на нашето удивление и възхищение чрез единствената комбинация на конкуриращи се обстоятелства. Израснала нова сила и нова власт, тихо и устойчиво, върху руините на Римската империя, която разширила властта си нагоре и се направила почитана от почти всички народи и раси, които живели в периода, когато била силна и славна; и че новата сила с по- нисък произход пуснала по- дълбок корен и скоро упражнила по- широк авторитет,

отколкото империята, чиито гигантски руини тя видяла разтрошени на фрагменти и разпаднати на прах. В самия Рим властта на наследника на Петър расла покрай и под защитната сянка на императора и нарастването на влиянието на Папите било такова, че величието на върховния Понтифекс било вероятно да затъмни великолепието на императорската багреница.”

„ Преместването от Константин на седалището на империята от Запад на Изток, от историческите брегове на Тибър към прекрасните брегове на Босфора, довело до широко основание на **суверенитет, който всъщност започва от тази важна промяна.** Практически почти от този ден Рим, който свидетелствал за рождението, младостта, разкоша и упадъка на могъщата раса, чрез когото името ѝ се разнесло с орлите и до най-отдалечените региони на познатия тогава свят, била постепенно забравена от наследниците на славата ѝ; а народа ѝ – изоставен от императорите и лесна плячка опустошенията на варварите, на които нямали повече кураж да се съпротивляват, видели в епископа на Рим своя пазач, охранител и Баща. Година след година, светския авторитет на Папите нараствал и се оформил и укрепил в сила без насилие, без кръвопролитие, без измама, по силата на преобладаващите обстоятелства, очевидно оформени от Божията ръка.”

Докато римокатолиците по такъв начин представяли израстването на папството от руините на езическия Рим, като триумф на Християнството, онези, които са запознати с истинския дух на Християнството, напразно търсят да видят някаква следа от този дух в проституирането на Църквата и в несветия ѝ съюз със света. Истинският християнин не може да види Божията намеса нито в

предимствата, представени от невежество, суеверие, бедствия и различни обстоятелства на времето, когато Църквата на Рим взела предимство, нито може да се открие някакво потвърждение на Божието обещание към истинската Църква с въздигането на Църквата на Рим към земна власт и слава; обещание да възвиши истинската Църква в определеното за това време, след идването и отиването на Антихриста, защото това възвишаване не ще бъде на оцапан с кръв и опетнен от престъпления трон, какъвто бил Папския трон от самото му начало, нито истинската Църква има някаква нужда да се обръща към земни царе, за да установят или защитят властта ѝ. Белезите, които отличават фалшивото от действителното Царство на Христа, са лесно разпознаваеми от онези, които са запознати с Писанията, с реалния Христос и Тялото му- истинската Църква, с принципите, с които ще се установи Царството му и с целта, с която ще бъде установено.

Но нека никой не допуска, че истинската Христова Църква, дори в онези корумпирани времена, е била заличена или изгубена от погледа.” Бог познава своите си” във всеки век и при всички условия. Като пшеница им било позволено да растат сред поле, завладяно от плевели. Като злато те били в пещта, бидейки опитани и очистени и „направени да срещнат наследството на Светиите в светлина”. Наистина курса на множеството, които се наричали Християни, заема най-важното място в страниците на историята, но без съмнение малцина верни, въпреки всички преследвания и всички измамни изкуства на Тайната на беззаконието, вървели достойно във висшето си звание и били водени да разчитат на Бога и били записани като наследници на короната, която не увяхва, пазена на небесата за тях.

По такъв начин, на страниците на историята, е посочен факта, че Човекът на греха, Антихриста, се родил в Рим и макар че първоначално му била отказана съпротива, постепенно той се издигнал до власт или, както е изразено в Данииловото пророчество, като „ малък рог“, който израснал на главата на онзи стар римски звяр, „ онзи велик и страшен звяр“, за който Даниил не могъл да намери име, който имал такава власт да вреди и унищожава. И като продължим, ще намерим, че историята на Антихриста съответства точно не само на Данииловото пророчество, но и на всички пророчества, написани за него.

ХАРАКТЕРЪТ НА АНТИХРИСТА В ИСТОРИЯТА

След като установихме Антихриста, следва да сравним характера на Папството със записаните пророчества, описващи характера и делата на Антихриста или Човекът на греха.

Някой може да запита дали е правилно да отменим римските императори, които твърдели, че са върховни религиозни управители, без да наречем системата им Антихрист и да приложим тази титла напълно и изцяло към организираната Папска система,. Отговаряме, че това сигурно е правилно и отправяме читателя отново към дефиницията на Антихриста, която беше дадена вече така, както е употребена в Писанията, а именно: на **мястото на, т.е. вместо** да бъде духовна империя. Тя трябва да твърдим, че управлява земните царства с този духовен авторитет. По такъв начин тя трябва да бъде не само антагонист, но и фалшиво, представящо се за погрешно и претендиращо Христово Царство, както и упражняващо онова, което в определеното от Бога време ще бъде авторитет на истинския Христос, Църквата,

прославена и завършена под единствено истинската Глава и Господ - действителния **Понтифекс Максимус**.

Папството не само твърди, че е славното Христово Царство, обещано от Бога, Апостолите и Пророците, но прилага към себе си и своите последващи глави (Папите, които твърдят, че заемат мястото на Христа като Понтиф, шеф или цар на това царство) всички пасажи от Пророците, които описват Хилядогодишната слава на Христа. И „мамейки (другите) и бидейки мамени” сами (с фалшивите си теории, развити бавно чрез погрешни амбиции за величие през вековете) , папите част по част уреждали титли на всички, свързани с йерархията, великолепни дрехи, внушителни церемонии, големи катедрали с величествени, внушаващи страхопочитание служби, в мащаб да съответстват почти, ако е възможно, с твърденията им- великолепно обкръжение, облекло и церемонии, наподобяващи колкото е възможно повече славата и величието, описани от Пророците.

Например Псалм 2:12 се чете: „ Целувайте Избраника, за да се не разгневи, та погинете в пътя; защото скоро ще пламне неговия гняв”. Това не е заповед да се целува буквално, а да се подчиняваме доброволно, покорявайки се на нашия Господ и приложимо към днешния час, когато в приготвянето за истинското Хилядогодишно Царство на истинския Христос, царете или великите на земята - политически, социално, финансово и църковно, са подложени на изпитание за желанието или нежеланието им да се подчинят на праведните регулации, които предстоят да влезнат в действие. Онези, които се противопоставят на правдата, които се противопоставят на скиптъра на славния Цар, всички ще бъдат премахнати във великото време на скръб, което

въвежда Хилядогодишното царуване на новия Цар: всички, които не ще приемат неговото царуване, ще бъдат заклани. (Лука 19:27)“ Враговете му ще лижат праха” – ще бъдат победени.

Прилагайки погрешно това пророчество към фалшивото му царство, представителната глава на Антихриста, Папата в успешните дни на просперитета си, карал царе и императори да му се покланят като пред Христос и да целуват големия му пръст - прилагайки същото, като изпълнение на това пророчество.

Твърдения като тези обикновено са подминавани много лековато от изучаващите пророчествата и писателите, докато търсят и забелязват специално неморалностите; но тук те много грешат, защото престъпленията били достатъчно изобилни във всеки век и не се нуждаят от такива специални пророчески очертания като тези, давани на Антихриста. Ако бъде доказано, че тези, свързани с папската система, са били модел на моралност, то тогава няма да бъде идентичен образа, очертан в Писанията като Антихрист - фалшивият, който си присвоява титли, привилегии, власт и почит, принадлежащи на Божия Помазаник. Като фалшив, той също представил в погрешна светлина Божият план, относно избора на „ малкото стадо” или Църква и изцяло оставил настрана действителната надежда на Църквата и Божието предвиждане за благославяне на света през Хилядогодишното царуване на Христа - което той представя като изпълнено през собственото му царуване.

Болните последствия от такива извращения и представяне в погрешна светлина на Божия план не могат да се оценят високо. Те били прекият извор, от който извирали всички корумпирани доктрини, които една след друга били въведени да подкрепят

твърденията на Антихриста и прибавят към достойнството му. Макар че Реформацията от преди три века въвела ерата на изучаване на Библията и свободата на мисълта довела до отхвърляне на много злини и грешки, все пак заблудата била от толкова сложен мащаб, така завършена във всичките ѝ части и уредби и до такава степен измамила целия свят, че даже след Лутер и много други, които разпознали Папството като резултат на великото отпадане- Антихриста от пророчеството- те, докато го отхвърляли като система, се придържали твърдо към фалшивата теория, която водела към особените ѝ грешки на учение и практика до ден днешен. Голямо болшинство протестанти от всички деноминации подкрепят теорията на Антихриста, че Христовото царство **било установено**. Някои се опитали да направят, както направил и папата, да организират своя църква под ръководството на някоя личност като нейна глава, докато други запълват мястото на тази глава със синод или съвет, но всички са под заблудата, наложена от фалшивото и подвеждащо обяснение на ученията на Писанията, започнато от Антихриста- че сега, а не в бъдеще е царуването на **Христовото Царство**; и отричайки идващия век, както прави Антихриста, те, както тази система, са безгрижни за пълното развитие на светостта между вярващите и са повече ревностни за осъществяване сега на делото на следващия век (обръщането на света) и то до такава степен, че често желаят да представят в погрешна светлина Божият план и Слово и да въведат теории, за да изплашат и насочат света към лицемерно благочестие; и желаещи също да се обърнат към съмнителни и светски методи, които да добавят към техните атракции, за да направят различните си системи по- примамливи за **необърнатите**,

които те, както Антихриста, желаят да ги присъединят за свое удовлетворение на гордостта и за техния добър авторитет пред обществото.

Такива намират за трудно да видят, че Папата е Антихриста. Как и биха могли, докато вярата не е още освободена от отровата, а разумът е още до голяма степен заслепен от самата същност на грешката на Антихриста. Големината, величието и необходимостта на Хилядогодишното Христово Царство и делото му по благославяне на всички земни племена, трябва да се видят, преди да може големината на заблудата на Антихриста да се приеме или поразите му към истината, нейното запустяването и осквернително влияние на номиналната църква или храм на Бога да бъдат оценени като правилни.

Нека никой не бъде изненадан от завършеността на тази заблуда, когато отразим, че е **Сатанинско майсторство** и е моделирано по образа и илюстрациите на бъдещата слава, представена в Писанията. Виждайки, че времето за избиране на Църквата настъпило и че истините, насадени от Бога И Апостолите получили бърз напредък против всички езически религии, издирвайки кротките, където и да отидат, великият Противник се опитал да унищожи чистотата на Църквата и да обърне към други фалшиви канали онова, което не могъл да спре. По такъв начин триумфа на Антихриста, както и сегашната му власт, били всъщност успех на Сатана, но тук съглеждаме Божията мъдрост, защото докато успеха на Антихриста предвещавал осуетяване на Божия план, в същност, макар непреднамерено, съдействало да се осигури успеха на неговия план, защото по никакъв друг начин не можело **истински посветените** да бъдат подходящо изпитани и верността им към

Божията слово- пълно изпитана, както чрез позволяване на тази велика заблуда.

Придружителната таблица ще служи да покаже колко пълна била заблудата за бъдещата организация на Христовото Царство в Папството и как то било очертано от Юдейското образно свещеничество.

Обяснявайки издигането на йерархическата система в Църква, **Мошейм** сочи ясно това фалшифициране с думите: (том 1, 337 стр.): „ Докато оставала най- малката възможност Йерусалим по едно или друго време да повдигне главата си от пръстта, Християнските учители и старейшини не си присвоявали титли или отличия, нито едно , но били най- мъдрите и покорните. Но когато съдбата на този град била запечатана от Адриан (А.Д. 135) никаква по- отдалечена надежда не можела вече да бъде хранена от юдеите да видят древното им управление възстановено. В тези пастори и служители **се заченало желанието стадата им да вярват, че самите те са наследили правото на юдейското свещеничество.** Затова епископите се погрижили да внушат идеята, че били облечени с характер, приличащ на Първосвещеник на юдеите и следователно, **притежавали всички права, които било признато, че принадлежат на юдейския Понтиф.** Функциите на обикновения юдейски свещеник. Функциите на обикновения юдейски свещеник по същия начин било заявено, че преминават в по- съвършена форма на презвитери на Християнската Църква и накрая дяконите били поставени в паралел с левитите или по- нисши служители.”

ЦЪРКВАТА НА БОГА, ЦАРСКОТО СВЕЩЕНСТВО

Истински образ

ААРОН-
И наследници- Главен
или Първосвещеник,
Глава и предсравител и
говорител

Подсвещеници,
получаващи служебното
си удостояване, права и
привилегии на служба
чрез Аарон, чието тяло
представя образната
Църква на Христа.

Същността През Хилядолетието

ИСУС ХРИСТОС
Нашият Господ и Глава,
и Представител;
Първосвещеник на
нашето посвещение и
ли ред.

Прославената Църква,
Тялото на Христа,
участници в неговата
слава, величество и
служба на управител;
чиито служби ще се
различават както звезда
от звезда се различава
по слава.

Фалшификация

ПАПИТЕ
Съответно
Първосвещеници на
Папската йерархия;
неин Господар, Глава и
Говорител

Църквата на Рим се
състои от епископи и
прелати, които участват
в достойнствата на
йерархията, но се
различават по степен на
почит- кардинали,
бишопи и т.н.

Водачите на йерархията са асистенти, както следва:

Левитите,
Които извършвали
служби в образната
Скиния- учение и т.н.
и т.н Един по- нисш
свещенически ред,
на когото не било
разрешено да влиза
в Светая светих (
образ на духовното
естество), нито да
погледнат в него.

Земната фаза на
Божие Царство,
чрез което
прославената Църква
ще има по- пряк
контакт със света в
учение, управление и
т.н. и което също ще
има близък контакт с
духовната Църква в
слава.

Подсвещениците на
Папството не са част
или членове на
Църквата или
йерархията , но
наречени „ братя” и
„сестри”. От тях са
учителите,
болногледачите и
т.н., които са в пряк
контакт с народа,
както и с йерархията.

Целият Израел бил
поучаван и
ръководен от
гореописаната
йерархия. И в
Мойсей, който бил
образ на завършения
Христос, те имали
пророк, свещеник и
цар в едно, образни
на Христовия
Хилядогодишен
авторитет.- Деян.
3:22

Светът ще бъде
обучаван,
ръководен,
управляван и
подпомаган от
гореописаното
Божие Царство и
земните му
представители, които
ще имат всичката
власт и трябва да се
подчинят, а всички,
които не се
подчинят, ще трябва
да бъдат „отсечени” -
Деян. 3:23

Папството
претендира за
подчинение на света
под неговото
управление и
поучаване като на
Божие Царство. По-
нисшото
свещеничество е
негов агент. Когато е
на власт, то се
опитвало да наложи
законите си и да „
отсича” онези, които
не му се подчиняват.

ГЛАВАТА И УСТАТА НА АНТИХРИСТА

ГОЛЕМИТЕ МУ НАДУТИ ДУМИ

Папата (всеки папа на свой ред) е главата на фалшивата църква, която е неговото тяло. Както Христос Исус е **Главата** на истинската Църква, която е неговото тяло, тъй като главата е представителят на тялото и **устата** ѝ говори за тялото намираме, както би трябвало да очакваме, тази черта на Антихриста да бъде особено спомената в Писанията в Даниил 7:8,11,25 и Откр. 13:5,6 , устата на Антихриста е представена на вниманието ни като водеща характеристика. Даниил казва, че този „ рог” имал „ очи като очите на човек” - символ на интелигентност и надалече виждаща политика. Този „рог” трябвало да се различава от всички други власти. Той трябвало да бъде по- мъдър, по- лукав от всички други империи, които се опитвали да управляват света. Нейната сила щяла да се дължи на устата ѝ (говоренето), водена по- скоро от очите ѝ (знание), отколкото от физическа сила. А някой запознат с историята на Папството, не може да отрече, че образите, използвани да илюстрират властта и методите ѝ са удивително добри.

„ И дадох му се уста да говори горделиво и богохулно. Даде му се още власт да направи каквото иска за четиридесет и два месеца. И той отвори устата си и изрече хули срещу Бога, хулейки името му и неговото жилище- небесата, а също и онези, които живеят там.”- Откр. 13:5,6 Дан. 7:8,25

Не би трябвало да се забравя, че това са фигуративни изрази, описващи характера и твърденията на символичния „звяр”

(управление) и „рог“- власт, излязъл от стария римски звяр или империя. В известно отношение Папството били по-ново управление („звяр“), отделно от старата Римска империя, а в другия той бил „рог“ или власт между другите от тази империя, като за известно време държал върховния контрол над другите рогове или власти. Тя е представена в символ от тези две гледни точки, за да може най-подходящо да се установи и определи.

Големите надути думи на Антихриста или Богохулствата му, покриват целия период на дългата му кариера. Изразът „богохулство“ в наши дни се дава обикновено в смисъл на грубост, която се отнася до най-вулгарните форми на проклетие и ругатни, но в истинското ѝ значение, думата „богохулство“ е приложима към **всякаква обида** към Бога. **Бувиер** я дефинира по следния начин: „Богохулство е да се припише на Бога нещо, което е противно на природата му, което не е негово- и да се отрича онова, което прави. „- виж. Пълният речник на Вебстер под заглавията „Богохулство“ и „Богохулен“. И в доказателство, че това е смисъла, в който думата „богохулство“ е употребена в Писанията, забележи начина, по който нашият Господ и фарисеите я използват: „Отговориха му юдеите и рекоха: За добро дело не хвърляме камъни върху тебе, но за богохулство и защото ти, като си човек, правиш себе си Бог“. Исус им отговорил: „Тогавя защо на мене, когото Бащата освети и изпрати в света, казвате „Богохулстваш“, понеже казах, че съм Божи син ли?“ - Йоан 10:33, 36. Виж също Марко 14:61-64

С тази подходяща дефиниция за „богохулство“ пред нас, колко очевидно трябва да е за най-простите умове, че великите папски надути думи и горделиви претенции, били всичко богохулство.

Установяването на фалшиво Божие Царство било клевета върху Божието управление, огромно богохулство и представяне в погрешна светлина на неговия характер, план и слово. Божият характер, т.е. „името“ му било хулено в хиляди чудовищни едикти, були и декрети, издадени в негово име, от дългата линия на онези, които претендирали като наместници да представят неговия Син и Божията Скиния, истинската Църква, било богохулстване от лъжливата система, която претендирала да вземе мястото на истинската- която твърдяла, че нейната вяра била истинска и единствена Скиния или Божия Църква.

Но ние трябва да оставим историята да ни каже нещо за големите надути думи и богохулните преструвки, които следващите един след друг Папи, като глави на Антихриста, произнесли и одобрили.

В труда, озаглавен „ Папата, наместник на Христа- глава на Църквата“ от прочутия римокатолик монсиньор Капел има списък на не по- малко от шестдесет и две богохулни титли, приложими към папата и забележете, това не са просто мъртви титли от миналото, защото са подредени от един от първите папски живи писатели. Цитираме от списъка, както следва:

„ Най- божествен от всички глави“

„ Свят Отец на отците“

„ Върховен Понтиф на всички прелати.“

„Надзирател на християнската религия“

„Главен пастор на пасторите“

„Христос чрез помазание“

„Авраам чрез патриархат“

„Мелхиседек по чин“

„ Мойсей по авторите“

„ Самуил в съдебна служба“

„ Първосвещеник, върховен епископ“

„Княз на епископите“

„Наследник на Апостолите“

„ Петър на власт“

„ Ключар на небесното царство“

„Понтиф, назначен с изобилна власт“

„Наместник на Христа“

„ Суверенен свещеник“

„Глава на всички свети църкви“

„ Шеф на универсалната църква“

„ Епископ на епископите, т.е. суверенен Понтиф“

„Управител на Божия дом“

„ Апостолски Бог и отец на отците“

„ Главен пастир и учител“

„ Лечител на души“

„ Скала, против която гордите врати адови няма да устоят“

„ Безгрешен Папа”

„ Глава на всички свети божии свещеници”

В добавка към дългия списък от титли, от които горните са отделни случаи, авторът дава следващите цитати от писмо, което св. Бернард, абат на Кларвокс, писал на папа Евгений III, А.Д. 1150: „Кой си ти?- Първосвещеник, върховен епископ. Ти си княза на епископите. Ти си наследник на Апостолите. Ти си Авел в първенството, Ной по управление, Авраам в патриархалния ранг, по чин Мелхиседек, в достойнство Аарон, в авторитет Мойсей, Самуил в съдийска служба, Петър във власт, **Христос в помазание**. Ти си този, на когото са дадени ключовете на небето, на когото са поверени овцете. Разбира се, има и други пазачи на вратите за небето и други пастири на стадата, но ти си по- славен в съответствие, както също в различен стил, наследен преди другите, и в двете имена... Властта на другите е ограничена от отделни граници. Твоята се разпростира дори над онези, които получили авторитет над другите. Не можеш ли, когато се появи такъв случай , да затвориш небето против епископ, да го свалиш от епископска служба и го предадеш на Сатаната? По такъв начин твоята привилегия е непроменима, както в ключовете, които ти са поверени, така и в овцете, които са поверени на грижата ти.”

Всички тези богохулни, ласкателни имена били приложени и получени от римските Понтифи със задоволство и забележително удовлетворение, като нещо, което по право им принадлежи.

От папа Бонифиций VIII имаме следния декрет, който още съществува в общия закон: “ Ние декларираме, казваме,

дефинираме, произнасяме, че е **необходимо за спасението** на всяко човешко творение да се подчини на римския Понтиф.”

Папа Григорий VII, който в 1063 г. наредил Папата да бъде наричан баща на бащите, извлича следното от Битие 1:16, за да подкрепи папските претенции. „И направи Бог двете големи светила-голямото светило, за да владее над деня и малкото светило да владее над нощта.” И двете големи, но едното- по- голямо. „ Над земната твърд”- т.е. универсалната църква. Бог направи две големи светила, т.е. той установи две величия, които са понтификалния авторитет и кралската власт, но онова, което владее над деня, т.е. духовното е по-голямото, а онова, което владее над нещата на плътта е по- малкото, защото както слънцето се различава от луната. Така и Папите се различават от царете.” Други папи приели тази интерпретация, която направила много за налагане на идеята за папско превъзходство.

Св. Антоний, архиепископ на Флоренция, след като цитира Псалм 8:4-3 : „ Направил си го малко по- долен от ангелите” и т.н. прилагайки го към Христос, го пренася към папата със следните думи: „ И понеже той ни остави в телесното си присъствие, той остави своя викар/ заместник на земята, а именно главния Понтиф, който е наречен папа, което означава баща на бащите, така че тези думи могат подходящо да се обяснят с папата. Папата, както казва Хостиенсис е по-велик от човек, но по-малък от ангел, защото е смъртен, и все пак, той е по- велик в авторитет и власт, защото един ангел не може да посвети тялото и кръвта на Христа, нито да освободи или върже най- високата степен на власт, която принадлежи на папата. Нито един ангел не може да ръкоположи или гарантира индулгенции. Той е коронясан в слава и почит,

славата на похвалата, защото е наречен не само благословен, но най- благословен. Кой ще се усъмни да го нарече благословен, който бе издигнат на самия връх на такова велико достойнство? Той е коронясан с почит и благоговейност, така че верният да може да целува нозете му. По- голяма почит не може да съществува.- „ **Ще бъде прибежище в скръбни времена**” (Псалм 9:9) Той е коронясан с огромен авторитет, защото може да съди всички, но не може да бъде съден от никой, освен ако не се намери, че се отклонява от вярата (вярата на Антихриста, разбира се), затова е коронясан с тройна златна корона и е „поставен над делата на ръцете си” да разполага над всички по- нискостоящи. Той отваря небето, изпраща виновните в ада, утвърждава империи, регулира цялото духовенство.”

На първата си сесия събора на Латеран дал на папата названието „ княз на вселената”. На втората си сесия го нарекъл „ свещеник и цар, който трябва да бъде обожаван от всички народи и който е подобен на Бог”, а в петата си сесия, той отнася пророчества за славното царуване на Христа към Лъв X с фразата: „ Не плачи дъще сионова, защото виж, лъвът на племето на Юда, коренът Давидов, виж Бог ти издигна спасител”

От „ **Църковният речник**” на Феррари, един стандартен римокатолически авторитет, цитираме следната кондензирана извадка за папската власт, така, както е дадена под думата „**папа**”- статия втора: „ Папата е с такова достойнство и високо мнение за себе си, че не е просто човек, но както е бил, бог и викар (представител) на Бога... Затова папата е коронясан като цар на небето, за земята и на ада. Освен това, папското превъзходство и власт не са само небесни, земни и адски, но той също е над

ангелите и е техен надзорник, така че ако е възможно ангели грешат от вярата или таят чувства, противни на нея, могат да бъдат съдени и изключени от папата... Той е с такова голямо достойнство и власт, че **заема един и същ съд с Христа**; така че каквото и да прави Папата, изглежда като че ли произлиза от Божиите уста... Папата е както е бил Бог на земята, единствения княз от верните на Христос, най- великият цар от всички царе, притежаващ изобилие от власт, **на когото е поверено земното и небесното царство.**” По-нататък той добавя: „ Папата е с толкова голям авторитет и власт, че може да измени, обяви или обезсили божественния закон, като го ограничи, обясни и т.н.”

По такъв начин Антихриста не само се опитал да установи властта на църквата преди Божието **време**, но бил достатъчно дързък да се опита да се противопостави и измени Божествените **закони** да подхождат на собствените му схеми. Колко ясно това изпълнява пророчеството, което е обявено преди хиляда години: „Той ще помисли да промени **времената и законите.**” - Дан. 7:25

В була или едикт, Сикст V декларира: „ Авторитетът, даден на св. Петър и приемниците му чрез огромната власт на вечния цар, превъзхожда всичката власт на земните царе и князе. Той дава неконтролирана присъда върху всички тях и ако намери, че някой от тях се противопоставят на Божиата наредба, той им обещава много сурово отмъщение, като ги сваля от троновете им, колкото и мощни да са те, като ги сваля до най- долните части на земята като служители на домогващият се Луцифер”.

Була на папа Пий V, озаглавен “ Проклятието и изключването на Елизабет, кралица на Англия и приближението ѝ - с добавка на други наказания” се чете, както следва:

„ Този, който царува на високо, на когото е дадена всичката власт на небето и земята, поверил единствената своя свята, католическа и апостолска църква, извън която няма спасение, само един на земята, а именно на Петър, княза на апостолите и на Петровия приемник епископа на Рим да бъде управляван в пълнота на власт. Само него той направил княз над всички народи и всички царства, да бере, унищожават, разпръсква, поглъща, сади и гради.”

Св. Бернард потвърждава: „Никой, освен Бог, не е **подобен на папата** или на небето, или на земята.”

„Император Константин”, казва Папа Николай I, “ дал званието Бог на папата, който за това, бидейки Бог не може да бъде съден от човек.”

Папа Инконетий III казал: „Папата държи мястото на истинския Бог „; и канона - закон във външния си блясък номинира папата като „ нашия бог”.

Инокентий и Якобаний заявяват, че „ папата може да прави почти всичко, което може да прави Бог”, докато Деций отхвърля думата **почти** като ненужна. Акобаций и Дюрант твърдят, че никой не дръзва да му каже повече, отколкото на Бога - „ Господи, какво правиш?”

А Антоний писал: „ На него (Папата) принадлежи да ръкополага онези неща, които принадлежат към общественото добро и да премахва онези неща. Които пречат на това като пороци, обиди,

които отделят хората от Бога... А това според Йеремиа 1:10 (тук отново се присвоява от Антихриста пророчеството, което принадлежи на Хилядогодишното царуване на Христа) „ Виж, поставих те днес над народите и над царствата, за да изкореняваш и съсипваш, да погубваш и да събаряш, да градиш и да садиш.”, т.е. както той разглежда добродетелите... с оглед властта на Папата върху онези, които са в ада, които са означени от рибите в морето (Псалм 8) , защото както рибите са постоянно подмятани от морските вълни, така и онези, които са в чистилицето са постоянно обезпокоявани от нещастията на наказанието- Бог подчинил на Папата също и морските риби, т.е. онези, които са в чистилицето, за да ги освободи чрез индулгенция. Езичниците са подчинени на Папата, който председателства в света на мястото на Христа, но Христос има пълна власт над всяко творение. Папата е викар (наместник) на Христа и никой законно не може да се отдели от него и да не му се подчинява, както никой не може да се отдели законно и да не се подчинява на Бога... Папата може да наказва езичници и варвари... и макар че езичниците не могат да бъдат наказани с духовно наказание на изключването и подобни, все пак те могат да бъдат наказани от държавата с парично наказание и чрез князете – с телесно наказание... Църквата може да наказва непряко юдеите с духовно наказание: чрез изключване християнските князе, на които юдеите са подчинени, **ако откажат да ги накажат с временно наказание**, когато направят нещо против християните... Когато обръщането на някой **бъде пожелано**, то могат да бъдат принудени чрез терор и биене, разбира се, не да получат вяра, но за да не представят пречка на вярата чрез

упорство. За обръщане на неверници трябва да се имитира „Божият съд“.

Ето една илюстрация на това как грешката на учението произвежда неправда. Хората могат да бъдат бързо доведени до всяка форма на жестокост и потисничество, ако могат първо да бъдат убедени, че са повече подобни на Бога - имитатори на Бога. Чудното е, че хората са така добри и умерени, както ги намираме, въпреки всички ужасни фалшиви идеи и учения, засягащи Божия план за човечеството, с който Сатана ги заслепил и заблудил чрез папския извор на грешки, водейки ги в посока, вродена в падналата им природа. Продължавайки, същият автор добавя:

„Властта на Папата се упражнява над еретиците и схизматиците, белязана също от остен, защото се противопоставят на истината с рога на гордостта. Бог ги подчинил също под краката на Папата, за да бъдат наказани по **четирикратен начин**, а именно чрез отлъчване, детрониране, лишаване от светски блага и военно преследване. Но те се приемат за еретици само тогава, когато отказват да реформират вредните си учения и са готови упорито да ги защитават... Папата може да посочи и избере императорът им. Императорът е заместник (служител) на папата с това, че папата е заместник на Бог, **чието място папата заема**; защото Бог упълномощил императора, като служител на Папата... Аз допускам да се каже като истина, че Папата, викарият на Христа, има универсална юрисдикция на духовни и светски неща в цял свят, **на мястото на живия Бог.**”

Представяме следните изказвания на папи, избрани от книгата на Фокс, „Монументални актове” от Х. Г. Гинес (един забележителен

английски писател, заслужаващ видно място, като можем от сърце да симпатизираме на авторовия коментар за системата, чиято „уста“ прави такива изказвания: „ Ако той, който издигна сам себе си, бъде унищожен“, каква деградация може да бъде сравнена с такова самовъздигане като това?“) : „ Затова виждайки, че такава власт е дадена на Петър и на мен в Петър, неговият приемник, кой тогава в целия свят не ще се подчини на моите декрети, аз, който имам такава власт над небето, в ада, над земята с живите, а също и мъртвите, чрез юрисдикцията на който ключ, пълнотата на моята власт е толкова голяма, че всички други са подчинени- да, и самите императори трябва да подчинят екзекуциите си на мене.”

„ Само аз не съм подчинен на никое творение, нито на самия себе си, така че папското ми величество винаги остава ненамалено, превъзхождащо всички хора, на когото трябва всички да се покорят и следват, когото никой човек не може да съди или обвини в някакво престъпление, никой не може да свали, а само аз себе си. Никой не може да ме отлъчи, да обаче аз общувам с отлъчени, защото никой закон не ме обвързва. Когато никой човек не може да лъже, защото който ме лъже е еретик и отлъчен. По такъв начин тогава е явно, че най- великото свещенство започнало с Мелхиседек, било празнувано в Аарон, усъвършенствано в Христа, представено в Петър и **издигнато в универсална юрисдикция и манифестирано в Папата**, така че чрез това **превъзвисяване на моето свещенство** всичко ми е подчинено и изглежда добре потвърдено в мене онова, което е казано за Христа: „Положил съм всичко в подножието на нозете му.”

„И подобно трябва да се допусне, че епископа на тази църква е винаги добър и свят, да, дори , ако изпадне в човеко-убийство. Той

може да греши, но не може да бъде обвинен, но по –скоро извинен чрез убийствата на Самсон, кражбите на евреите и т.н. Цялата земя е мой диоцез, а аз съм най- необикновен от всички хора, имащ авторитета на цар на царете върху всички поданици. Аз съм всичко и във всичко и над всичко, така че самият Бог и аз, викарият (наместникът) на Бога, двамата имаме една консистория и аз мога да правя почти всичко, което може да прави и Бог. Във всички неща, в които записвам моята воля, аз поставям причина, защото аз мога чрез закона да бъда над закона и от грешка да правя справедливост, като поправам законите и ги изменям. Затова, ако за онези неща, които правя, се казва да не бъдат правени от човека, но от Бога - Какво **ме прави различен от Бога?** И отново - ако прелатите на Църквата са назовани и считани от Константин за богове, тогава аз, който съм над всички прелати, изглежда по тази причина съм над всички богове. Затова не е чудно, ако в моя власт е да променям време и времена, да приемам и отменям закони, да раздавам всичко , да с наставленията на Христа, защото както Христос заповядал на Петър да скрие ножа си и увещавал учениците си да не използват никаква външна сила, за да си отмъстят, не мога ли и аз, папа Николай, пишейки до епископите на Франция, да ги увещая да извадят материалите си мечове?

... и след като Христос присъствал сам в Кана Галилейска, не мога ли и аз, Папа Мартин, при моята отличителност да забраня на духовенството да присъства на сватби, а така също и да се жени? Освен това, където Христос ни заповядва да даваме назаем, без надежда за връщане, не мога ли и аз, Папа Мартин да дам нареждане за същото? Какво да се каже за убиец, когато да направя да не бъде убиец, ако убие отлъчените? Също и против

законите на природата, а така също и против Апостолите и каноните на Апостолите мога да разпоредя, защото където те в канона им заповядват при прелюбодеяние на свещеник, последният да бъде свален, аз чрез авторитета на Силвестър, мога да изменя суровостта на тази конституция, имайки предвид, че умовете и телата на хората сега са по-слаби, отколкото тогава. Да ви изброя накратко да чуete целия брой случаи, подходящи за папската диспензация, които стигат до сто и петдесет точки, в които никой човек не трябва да се бърка, а само аз, ще ги цитирам: (тук следва списъка)”

„ След като достатъчно обявих моята власт на земята, небето и чистилицето колко е голяма и в каква степен е задължителна, обвързваща, дистанцираща, правеща и не правеща и т.н., ще говоря сега малко за моите богатства и големи притежания та всеки да види моето богатство и изобилие от всичко- от ренти, десетъци, данъци, коприни, пурпурни метри, корони, злато, сребро, перли и бисери, земи и господства, защото на мен принадлежи първият имперски град Рим, Латеранският дворец, Сицилианското царство ми принадлежи, Апулия и Капула са били мои, също Английското и Ирландското царство са мои трибутарии. Към тях прибавям също, освен другите провинции и страни, както на запада, така и на изток, от север до юг тези владения поименно (Тук следва дълъг списък). Какво да кажа за моите ежедневни приходи, за първите ми плодове, индулгенции, були, изповеди, индулти и рескрипти, свидетелства, диспензации, привилегии, изповеди , извори, пребенди, религиозни домове и други подобни, които носят немалко пари?... Каквото и да постъпва в моите ковчежничества, то може само от части да се определи... Но какво да кажа за

Германия, когато целият свят е в мой диоцез, както моите канонисти казват, и всички хора са обвързани да вярват. Където и да започна, там и заключавам, заповядвайки, декларирайки и произнасяйки се **върху необходимостта от спасение за всяко човешко творение да ми се подчинява.**”

Днес се допуска от мнозина, че тези самохвалства на Папата принадлежат само на отдалеченото минало и че в последно време са настъпили големи промени в тази система. Но малко размишление и наблюдение доказва, че тези чувства на папството са все още непроменени. Ще трябва да имаме в предвид също, че папството постоянно твърди, че ученията му са непроменими, че декретите на папите му и съборите му са **непогрешими** и че декретите, лъхаци на богохулство и преследване на светиите, са все още подържани тайно от Римокатолическата църква понастоящем. Промяната в папството е просто загубата на власт, причинена от пробуждането на Реформацията. Желанието още съществува, но властта да се прави това е съкратена от нарасналото знание и свобода, за което библията била главен фактор. Антихриста постепенно бил „представен без власт” от истинския Христос- чрез духа на устата му, Словото. Скоро яркото сияние на **присъствието** на Емануил ще унищожи напълно самохвалния фалшификат и напълно освободи света от веригите на измамните им твърдения и грешки.

Като илюстрация на по- късни присвоявания, забележете факта, че сегашния папа, след като се възкачил на папския трон, взел титлата на Лъв XII и, кратко време след това, се подписал „ Лъв от племето на Юда”- т.е. „ Лео де трибус Юда”, една от титлите на истинската Глава- Христос. Сигурно в предполагаемите твърдения той не е по-

назад от онези, които държали същата служба през тъмните векове.

Следното, наречено **обожаване** е още част от церемонията, свързана с въвеждането на нови папи. Новият папа, облечен в бяло, осеян с много брилянти и скъпоценни камъни, обут с червени обувки с големи златни кръстове за токи е придружаван до олтара, където коленичи. Тогава- „ Папата става и поставяйки митрата си е вдигнат от кардиналите и поставен от тях на олтара- трон да седне там. Един от епископите коленичи и пеенето на те деум (славим те, о , Боже) започва.”” Междувременно кардиналите целуват краката, ръцете и лицето на папата.” Монета, сечена в Папския монетен двор и представяща тази церемония, носи думите: „Когото създават, него и обожават”.

Кардинал Манинг, главен папски представител в Англия потвърждава и обръща внимание на публиката към следната клауза на Католическата вяра:” Ние декларираме, потвърждаваме, дефинираме и произнасяме, че за спасението е необходимо всяко човешко творение да се подчинява на Пимския Понтиф”, а публично изявление представя папата, като казващ: „Аз твърдя, че аз съм върховен съдия и директор на съвестта на хората, от селяните, които обработват земята, до княза, който седи на трона, от семейството, което живее в сянката на уединението и законодателя, който прави закони за царства, аз съм единствения, последен, върховен съдия за това какво е право и погрешно.”

Сигурно също, когато разглеждаме съвременните инстанции на папските „ велики, надути, суетни думи”, не ще пренебрегнем забележителния декрет на Екуменинския събор, държан в Рим

през 1870 А.Д., обявяващ непогрешимостта на папата. Наистина както сега, така и в миналото, се твърдяло от надменни папи, че са непогрешими, а епископи и князе, желаещи да ласкаят гордостта им, в същност ги наричали с декларацията : „Ти си друг бог на земята“; но останало за Папския сбор през този просветлен деветнадесети век да се одързости и информира света, колко е велик този „ бог на земята“- че той е **почти** толкова съвършен, колкото другия Бог на небето, че не може да греши повече от другия, че в неговата екскатедра (от амвона) папата е **непогрешим**- безгрешен.

Събора гласувал на 13 юли 1876 г., а на 18-ти декрета бил формално провъзгласен с церемония в голямата катедрала св. Петър в Рим. Следното описание на събитието от д-р Дж. Кумингс от Лондон се чете с интерес: „ Папата имаше голям трон, издигнат пред източния прозорец на катедралата св. Петър и сам беше облечен в съвършено великолепиe от скъпоценни камъни, обкръжен от кардинали, патриарси и епископи във великолепно облекло за величествената зрелищна сцена. Той беше избрал ранния утринен час и източния прозорец - така че изгряващото слънце да огрее с лъчите си напълно неговото величие и чрез него диамантите, рубините и смарагдите да бъдат така пречупени и отразени, че да изглежда, че не е човек, а онова, за което го обявил декрета, такъв, който има всичката слава на Бога... папата беше застанал в ранния час на източния прозорец, но... слънцето отказало... да светне. Мрачна зора се промъквала все по-бързо и по- дълбоко. Ослепителната слава не се получила. Старческите очи на набедения бог не можели да виждат на тази светлина и изпратил да донесат свещи. Светлината на свещите напрегнала

зрението и нервите му толкова много, че връчил четенето на кардинал. Кардиналът започнал да чете сред постоянно тъмнеещия мрак, но не прочел и много редове, когато се появила такава светкавица от смъртноблед огън на мастиленото небе, каквато не била виждана никога преди в Рим. Ужас обзел всички. Четенето се прекратило. Един кардинал скочил разтреперан от стола си и възкликнал: „ Божият глас говори. Гръмотевиците на Синай.”

Сред богохулните претенции на Антихриста, трябва да припомним няколко от ученията му, особено учението за Месата, , което ще разгледаме в следващия том, отминавайки почитането на свети и Мария, като забелязваме някои от още по- отвратителните заблуди.

Непогрешимостта на Църквата била една от първите и отворила път за други. Тази непогрешимост се твърдяла, преди още да бъде призната службата на Папата. Това била сериозна грешка и затворила пътя за отхвърляне на грешките, които били откривани след това. Тя поставила декретите на Църквата и съборите ѝ над всяко противоречие или пък основани на Писанията, като направила човешкото невежество, слабости и неправилни разбирания **стандарти на вярата** вместо на Божието слово - Библията; защото веднъж допуснато, че гласа на Църковния събор е **непогрешим**, всеки трябва да се принуди да се съобразява с това и всеки събор се чувствал обвързан не да взема решения, противоречащи на предишните събори; и тези, които не спазвали това подлежали на отхвърляне. Така, когато една грешка се потвърдяла веднъж, не можела да се отрече, нито дори да отпадне, а Библията и разума трябвало да бъдат интерпретирани и изопачавани, за да наподобяват **непогрешимите** декрети на

грешните хора. Не е чудно, че било установено, че са нужни много експерти теолози, за да обяснят Писанията, така че да се съгласуват с така наречените непогрешими декрети. Не е чудно тогава, че поради това, от целесъобразност, Антихриста обявил -

Отхвърляне на Библията. Историята на Папството сочи ясно, че докато претендира, че обожават Библията като Божие Слово, то я държи в сянка, а собствените си **непогрешими думи**- на преден план. Не само това, но забранило напълно Божието Слово като неподходящо да се чете и опасно за народа. По такъв начин собственото й непогрешимо слово да има пълен контрол. То знаело добре, че Библията е опасна за властта му и постоянно отхвърляла неговите богохулни претенции.

В дните на Папска власт, притежаването или четенето на Библията от народа било считано за криминално деяние. Печатарското изкуство и общото съживяване на изучаването като негов резултат около шестнадесети век, осигурило възкресението на Библията от гробницата на мъртвите езици, където Антихриста ч пазел дълго скрита, забранявайки превеждането й под угрозата на сурови наказания. А когато пробуждането на духа на независимост започнал да я разпространява в живи езици сред народа, изгарянето на Библии не било необикновено нещо. Дълги и шумни били безмилостните проклетия, издавани от Ватикана против предполагаемите грешници, които дръзвали да преведат, публикуват или четат Божието Слово.

Когато Виклиф публикувал превода си, Папа Григорий изпратил була до Оксфордския университет, осъждайки преводача, като „ натъкнал се на отвратителен вид злина”. Тиндаловият превод бил

също осъден , а когато Лютер публикувал немския си превод, Папа Лъв X издал була против него. При все това, делото вървяло бързо и величествено напред. Библията щяла да има пълно възкресение и била определена да излее светлина върху хората от всеки език и народ. Постепенно Църквата на Рим разбрала това и затова решила да позволи превеждане на Писанията на модерни езици от преводачи католици, придружени от католически бележки. Те обаче не трябвало да се дават на народа, освен когато имало опасност да не получат протестантски преводи. Преводът Ремиш заявява това.

Следното показва характера на някои от **бележките** на Ремишевия превод, който обаче преди няколко години, бил заместен от превода Дуе, твърде подобен, но с по-малко бележки. В бележката за Матей трета глава, четем: ” Еретиците могат да бъдат наказани и забранявани - могат и трябва: чрез публичен авторитет, духовен или светски да бъдат бити или екзекутирани.” Бележката в Галатяни 1:8 се чете: „ Католиците не трябва да щадят родителите си, ако са еретици”. За Евреи 5:7, бележката се чете: „ Преводачите на протестантката Библия трябва да бъдат преведени до дълбините на ада.” А за Откровение 17:6, коментарът е: „ Но кръвта на протестантите не може да се нарече кръв на свети, не повече от кръвта на крадците, убийците и други злосторници, за проливането на която, по реда на справедливостта, никоя общност не ще отговаря.”

Сега ще цитираме някои от ограниченията, когато се откриело, че четенето на Библията не може да се предотврати напълно. Четвъртото правило на **Индекс Експургаторис** казва: „ Ако някой има предложение да чете или притежава Библия, без писмено

разрешение, не ще получи опрощение, преди да предаде Библията си. Продавачите на книги, които продават или по друг начин пласират Библии на местен език на лице, което няма такова позволение, ще изгуби стойността на книгите си и ще бъде подложен от епископа на други наказания, които епископът присъди за подходящи според качеството на нарушението.”

Съборът в Трент, в сесията си от А.Д. 1546 казва: : За да се възпрат разюздани умове, събора постановява, че по въпроса за вяра и морал и що се отнася до поддръжка на Христовото учение, никой, който се доверява на собственото си съждение, да не се осмели да изопачи светите Писания по собствено усмотрение, противно на това, което било поддържано и се поддържа от светата майка Църква, чието право е да съди за истинското значение.”

Цитираме от булата на Пий VII, издаден на 29 юни 1816 г. против Библейските дружества до Примата на Полша: „Ние бяхме наистина шокирани от това най-лукаво дело, чрез което са подкопани самите основи на религията и поради самата важност на въпроса се събрахме на събор с наши почтени братя, кардиналите на Римокатолическата Църква и с най-голяма грижа и внимание разгледахме подходящите мерки, които да се предприемат от нашия Понтификален авторитет, с оглед да се излекува и премахне **тази чума**, до толкова, доколкото е възможно... Що се отнася до вас, вие вече показахте ревностно желание да откриете и разрушите неблагочестивите машинации на тези новатори и все пак, съобразно с вашата служба, ние отново и отново ви увещаваме, че каквото и да можете да постигнете със сила, осигурете чрез **съвет** или изберете чрез **авторитет** ежедневно, като го изпълните с голяма ревност...Библията, напечатана от еретици,

трябва да се причисли към други забранени книги, съобразно правилата на Индекса.”

Същият Папа издал през 1819 г. була против употребата на Писанията в Ирландските училища. Оттам цитираме: „ До ушите на светата Конгрегация достигна, че Библейските училища, подкрепяни от фондовете на хетеродоксите, са установени във всяка част на Ирландия, в които училища неопитни хора от двата пола са въведени във фаталната отрова на покварени учения... Затова трябва да се правят всякакви възможни усилия, за да се пази младежта далече от тези разрушителни училища. ... Работете с всичките си сили да пазите ортодоксалната младеж, да не бъде корумпирана от тях- цел, която се надяваме , ще бъде лесно осъществена от католическите училища в нашия диоцез.”

Тук имаме откровено признание за реалната цел, установена от католически енорияшески училища във Великобритания и Северна Америка, а именно да се пази тяхната линия. Антихриста няма друга цел при предлагане на образование на обикновения народ. Невежество и суеверие са опорите на Папството, а вековете, през което е било на власт, включително онова, което е известно като „ тъмните векове”, доказва това. Образованието на духовенството „под ограничение” не било пренебрегвано, но за образованието на народа не се предвиждало нищо. Плътното невежество на всички стари римокатолически църкви е силно доказателство за това. Училищата и Библиите били винаги непоносими врагове на Антихриста и били търпени само, когато станело необходимо; и върху които трябвало да се хвърли лъжлива светлина за запазване съществуването на Антихриста.

Цитираме от була на Лъв XII до Римокатолическото духовенство на Ирландия ,А.Д. 1825: „ За вас не е тайна, преподобни братя, че известно общество, наречено вулгарно библейско общество, се разпространява дръзко по целия свят, след като презират традициите на светите отци и противопоставяйки се на известния декрет на събора в Трент, това общество събрало всичките си сили и насочва всякакви средства към една цел: Превеждане или по-скоро извращаване на Библията на народните езици на всички нации.”

Дори по-късният папа Пий IX изразил сърдечната си мъка при триумфа във всеки случай на великия враг на Антихриста - библията. Той казал: „ Да бъдат проклети онези много лукави и измамни общества, наречени Библейски дружества, които поверяват Библията в ръцете на неопитни младежи.”

Наистина имало декрет на Римокатолическия пленарен събор в Балтимор, А.Д. 1886, че одобрена Библия ще бъде позволена в католическите училища в САЩ. Това обаче не означава промяна в действителните чувства на Антихриста. То обаче е друг удар по неговата далновидна политика, за разлика от духа на свобода в тази страна, която се отвращава от такива ограничения. Учението за естествено присъщо безсмъртие на човека (че човешкото съществуване, веднъж започнато, не може никога да се прекрати) била друга плодородна грешка, заета от гръцката философия и след като била допусната, това естествено довело да заключението, че ако съществуването **трябва да продължава** вечно, то тогава библейските изрази за унищожението на самоволните грешници на края на века, т.е. Втората смърт, трябва да се съставят така, че да **означават** противоположното на това,

което казват, а именно, вечен живот при определени условия. След това било лесно да се заповяда, че за злите, това е живот в страдание и мъченията, които били често рисувани по стените на църквите , както и описвани чрез думите на ревностните свещеници и монаси. Тази грешка впечатлила обаче лесно обръщенците към християнството, защото гръцките философи (тогава водачи на света по въпросите на науката, философията и религията, чиито идеи, както Йосиф Флавии посочва, започнали да бъдат обогрени с юдаизма) започнали да държат и учат за наказанието на злите в смъртта. За техен кредит обаче трябва да се отбележи, че те никога не слезнали до ужасните **богохулства** за характера на Бога и неговото управление, поучавани от света на Антихриста. След това дошъл ред да се фиксира място за това мъчение и да се назове то ад и да се търсят текстове в Писанията, които се отнасят до **шеол, хадес и геена**, които описват реалната заплата на греха - Първата и Втората смърт – и то сръчно да се приложат притчите на нашия Господ и символите на Откровението, така че да се потопят самите те и целия свят по този въпрос и най-отвратително да злепоставят и похулят характера и плана на Бога, нашия всемъдър и милостив небесен Отец.

Чистилище било въведено да облекчи и направи издръжливо това ужасно учение и при това да даде на Антихриста по- твърдо управление над народа. Антихриста твърди, че той държи ключовете на небето и ада и има власт да опрощава мъките на Чистилището, не само адамовото наказание и слабостите, наследени от него, но също наказанието за самоволни и преднамерени грехове. Какво средство за упражняване на власт дало това, можем лесно да си представим, особено, когато

императорите и главите на земята се поклонили и признали Измамника.

Меси за мъртвите последвали и богати и бедни се чувствали длъжни да платят, за да ги имат. Ефикасността на Месите за освобождение от страданията на Чистилището, се твърди, че е могъща, така че дори Бог Йехова или Исус Христос не могат да ѝ попречат. Това станало извор на големи приходи за Антихриста, защото свещениците не се забавяли да напомнят на умиращите, ако са богати, за необходимостта на оставяне на завещание и то щедро, за отслужване на Меси за себе си, а също онези, които наследили богатството им не трябвало да подценяват този факт. И наистина в същата година се появили предупреждения от този вид в журналите на Римокатолическата Църква, които апелирали да се харчат по-малко средства за цветя за погребения, а повече да се заделят за Меси за мъртвите.

Индулгенциите дошли известно време преди Кръстоносните походи. Ние знаем, че индулгенциите били предложени като щедрост за осигуряване доброволци за Кръстоносните походи или „свети войни“. Чрез папски едикт този, който се ангажира в светите войни, ще има не само опрощение за минали грехове, но също заслуга за компенсиране на бъдещите грехове и по такъв начин ще му бъде гарантиран против известни наказания в Чистилището. Индулгенциите, казват римокатолиците, не са предназначени да позволяват да се извършват грехове, но са награда за заслуга, която компенсира или **отменя** известен брой години или дни на мъка в Чистилището: така че ако греховете на човека го задължават на хиляда години страдания и ако той наведнъж или в различно време осигури индулгенции за количеството от хиляда години,

независимо дали в пари или служба, посветена на Папата, или чрез самонаказания, то той ще бъде свободен; ако има свой кредит от 900 години индулгенции, той ще понесе 100 години страдания, а ако пък индулгенциите му превъзхождат наказанията му, то той вероятно ще бъде сметен за светия, с особено влияние на небето, за да му се молят и бъде обожаван. В този ред краля на Франция, Луи Кръстоносеца би могъл да бъде пример. Той бил канонизиран и сега е обожаван и му се молят като свети Луи.

Разбира се има разлика между този възглед за индулгенциите и за позволеното да се вършат грехове, но все пак тя е много малка, защото папата преписал за различните обикновени грехове известно количество страдания, та по такъв начин не само да се компенсират и отменят минали грехове, но и онзи, който мислел, че може да извърши известни грехове в бъдеще, можел по такъв начин да си осигури предварително заслуга, за да ги отмени. Освен това, някои така наречени „ **пълни** (завършени, цели) индулгенции” са сигурно разбрани, че покриват всички грехове, минали и бъдещи.

Тази практика днес изглежда невероятна. Римляните имали известни молитви, повторението на които съставляват почва за индулгенции за ограничен период и много от тях, събрани заедно, твърдят те, предпазват от гняв за дълго време. По такъв начин, който каже: „ **Да живее светата царица**” има гаранция за четиридесет дни индулгенция, докато за казване: „ **Молитва за благословената дева**” има индулгенция за двеста дни. А пък онзи, който казва: „ **Да бъде благословено, свято, неопетнено и най-чисто зачатие на дева Мария**” е гарантиран със сто години индулгенция и т.н.

В „тъмните векове“, когато индулгенции били предлагани свободно за пари и служба за преследване на невярващи и еретици, можем лесно да си представим до каква корупция водело това богохулно учение.

За престъпления, извършвани обикновено от богатите, които **биха могли** да платят щедро, големи глоби били налагани, докато пострашни нарушения на праведността, проявени сред по-бедните класи, се опрощавали с лекота. Например брак с първи братовчед струвал 5000\$, докато убийство на жена или отцеубийство, струвало едва 20\$. Спанхейм казва: „Институцията за индулгенциите били монетния двор, който сякъл пари за римската църква, златна мина за разточителните племенници и родни деца на папите; нервите на папските войни; средства за ликвидиране на дългове и неизчерпаем извор на лукс за папите.”

За да се регулира тази търговия, била подписана степенувана скала за наказанията на различните грехове- толкова и толкова дни или години за всеки грях. Бил а също установена скала съответно за цените, така че притежаващия индулгениця за убийство или кражба, за детеубийство или блудство, за лъжесвидетелство или други грехове, да бъде обвинен по различна тарифа. Чрез тези средства били отмахнати самоналожени наказания, а мъченията на Чистилицето – смекчени или прекратени, за удоволствието на агентите на Антихриста. Не се учудваме, че хората бързо разбрали, че за много грехове се плаща с много пари.

Престъпленията нараснали до такава степен чрез индулгенциите, че възмущението на по-добрите класи на обществото предизвикало бунт против Църквата. Очите на хората започнали да

се отварят и видели духовенството от най- висши сановници на Църквата сред най- нисшите разреди на служители, потопени в порочност.

Както най- тъмният час предхожда бурята, така часа току преди великото Реформаторско движение, бил морално най- тъмния час на тъмното царуване на Антихриста. Откритата и срамна търговия с индулгенции предизвикала отвращение и довела Лутер и други ревностни паписти да се усъмнят и изследват цялата система, както в моралния, така и в доктриналния ѝ аспект. Накрая Лутер попаднал на истинската идея- че Папството е Антихриста; и след като открил това, той безстрашно посочил някои от символите на Откровението и посочил приложението и частичното им изпълнение в Папската йерархия.

По този въпрос цитираме следното от перото на добре известния духовник Лиман Абот. Той казва: “ Между другите условия, поради които преди били давани индулгенции повече, отколкото сега, било пожертвуванието на пари за Църквата. Тази търговия достигнала най-високата си точка в началото на шестнадесетото столетие при Лъв X, който издавал индулгенции на всички, които пожертвали за издигане на катедралата св. Петър в Рим. Негов главен агент за продажбата на индулгенции в Германия бил Йон Тетцел. Прочутите пороци на Тетцел не му попречили да бъде избран да носи тези извинения на другите по- чисти души и никакво предизвикателство не му изглеждало толкова голямо, така че то да донесе пари в касите му. Той обявил, че червеният кръст, който го придружавал, където и да отидел, бил ефикасен колкото кръста на Христа; че нямало толкова велик грях, който да не може да опрости. „Индулгенциите спасявали не само живите, но също и

мъртвите. В момента, когато парите звъннат на дъното на сандъка, душата отскача от Чистилището и отива свободна на небето.” Такива били някои от богохулните му заявления. Била установена регулираща скала за цените. „ Полигамията струва шест дуката. Светотатство и лъжесвидетелство - девет, убийство - осем, магьосничество - два. Тази открита и безсрамна търговия повече от всичко довела до Реформацията. Индулгенциите продължавали да се отпускат не само за актове на поклонение, но също за пожертване на пари за Църквата. Но публичната и открита продажба на индулгенции сега е забранена в по- голямата част от Църквата на Рим.” Друг писател цитира по такъв начин езика на Тетцел:” Приближете се близо и ще ви дам писма надлежно подпечатани, чрез които дори греховете, които отсега нататък ще пожелаете да извършите, да ви бъдат всички опростени. Няма толкова голям грях, който индулгенцията да не може да отмени. Плащайте, само плащайте щедро и ще бъдете опростени. Вие свещеници, вие благородници, вие търговци, вие съпруги, вие домашни прислужници, вие младежи, чуйте напусналите ви родители и приятели, които ви зоват от бездънната бездна” Ние изтърпяваме ужасно мъчение. Малко милостиня ще ни освободи. Вие можете да дадете. Няма ли да дадете! „С десет гроша можете да освободите баща си от Чистилището. Нашият Господ Бог повече не се занимава с нас като Бог. Той е дал всяка власт на папата.”

Следното е дадено за поколенията като копие на бланките, използвани от Тетцел - попълнени с името на купувача, търговеца, греховете му и т.н: ” Нашият Господ Исус Христос е милостив към тебе... и те освобождава чрез заслугите на най светите си

страдания. Аз по силата на Апостолската власт, която ми е поверена, те освобождавам от всичко... крайности, грехове и престъпления, които би могъл да извършиш, колкото големи и чудовищни те могат да бъдат и от какъвто да е вид... Аз опрощавам мъките, които трябва да претърпиш в Чистилището... Аз ти възстановявам невинността и чистотата на кръщението ти, така че в момента на смъртта, вратите на мястото за мъчение ще бъдат затворени пред теб, а вратите на рая - отворени. А ако живееш дълго, тази милост продължава неизменно до времето на края. В името на Отца и Сина и светия дух. Амин! Брат Йон Тетцел, комисар, подписа това със собствената си ръка."

„ Що се отнася до най- близкото сегашно време, не можем да кажем, но знаем, че печатани индулгенции с определени цени се продавали на табли от големите църкви в Мексико и Куба."

„ ДАДЕ МУ СЕ ДА ВЛЕЗЕ ВЪВ ВОЙНА СЪС СВЕТИТЕ И ДА ГИ ПОБЕДИ- „ ДА ПОГУБИ СВЕТИТЕ НА ВСЕВИШНИЯ”

Имало ли Папското фалшиво царство и упражнявало ли власт над истински посветените Божии чеда, че да ги победи - „да ги погуби” чрез дълъг период на потисничество или смазване, както еврейския текст отразява? Отговаряме с „ Да”. Всяко средство, което би могло да се измисли, било употребено да смаже самият дух на истинското Християнство (Йоан 8:36; Галатяни 5:1; 2 Кор. 3:17) и да замести духа, ученията и формите на Антихриста. Първоначално то било по-малко от открита атака срещу верните, но бавно, упорито, **смазващо** потисничество, имащо работа по- специално с противопоставящите се учители и погубвайки търпението, а така също и вярата на мнозина. Това настойчиво безпокойство и

погубване са добре илюстрирани в институцията на изповедта, в която Антихриста не само научавал всяка критика и всяко възражение против тази система, издавани при подслушване на изповядващия и под заплахата от бъдещо наказание го принуждавали да изповяда и се покае за всички противопоставящи се мисли или дела. Това също скоро било толкова подкрепено от гражданската власт, че произнасянето на някакъв протест против Църквата, щяло да представлява измяна против гражданската власт, която била издигана чрез Папския авторитет.

При първото блясване на Папското възвишаване като цяло народа били номинални членове на Църквата или езичници, а от всички, които се представяли за християни се очаквало да се съобразяват с обичаите и разпоредбите на постепенно самовъздигащата се йерархия. Заблудата, винаги по-популярна от Истината, когато е издигната до влияние и власт, следи, забранява и прави непочтена Истината и всеки, който я поддържа. Това било време, когато, както е нарисувано в Откровение, истинската Църква (Жената) избягала в пустинята- в самота (Откр. 12:6), отхвърлена поради верността си към Истината и истинския Господ и Глава на Църквата. В това време ,когато отстъпниците били издигнати като князе, истината и смирените светии преживели онова, което Бог ги предупредил, всички, които ще живеят благочестиво (понастоящем) да очакват преследване. Свекървата била против снахата, бащата против сина, брат против брата, а враговете на човека били, разбира се най-често, от собственото му семейство. Би ли могло да се измисли нещо по-подходящо, което да погуби ли смаже светиите на Всевишния от такъв курс в продължение на векове?

За да получим представа за жестокостта и безпощадността на преследването, трябва отново да се обърнем към страниците на историята.

Преследванията на Християните под езическия Рим, били по-малко честити, по-ограничени в широта и много по-малко жестоки. Твърди се, що се отнася до изявленията на ранните християни, че болшинството от римските магистрати, които в провинциите упражнявали авторитета на императора или на сената и в чиито ръце била съсредоточена властта върху живота и смъртта, се държали като хора с изискани маниери и високо образование, като почитали правилата на справедливостта. Те често отклонявали отвратителната задача за преследване, разпусkali обвиненията против християните с презрение, както Пилат и Ирод се опитали да направят с нашия Господ- (Лука 23:14-16,20,22; Мат. 27:24) или предлагали на обвинените християни някакво законно отклонение. Когато било възможно, те използвали властта си много по-често за освобождение, отколкото за потискане на християните, а езическите трибунали често били най-сигурното им убежище срещу юдейските им обвинители.- Гибон, том 2, стр. 31-33. Жестокото преследване под свръх свадливия тиранин Нерон, който изгорил някои от християните, за да отклони публичното подозрение от себе си, оформя една от най-мрачните страници в историята на езическия Рим, но жертвите му били **сравнително** малко. Жертви на езическо преследване не били цели общества, но бележити индивиди. Тези преследвания на водещи представители не били фиксирана, определена част от опозицията на правителствата като резултат от неуправляем обществен шум, събуден от суеверие, което изглеждало необходимо на

управителите, за да задоволяват интереса на мира и реда. Няколко примера на това намираме в живота на ап. Павел, както и на другите апостоли- Виж Деян. 19:35-41; 25:24-27; 26:2,3,28. Дори общите преследвания, организирани от римските императори, продължавали за кратки периоди, с изключение на този под Диоклециан, който продължил с променлива честота около десет години. Между тези преследвания имало често дълги периоди на мир и тишина. Под императорите, макар и обезпокоявано, християнството не било убито, но дори ,както видяхме, в голяма степен то преуспяло.

Колко различни са папските преследвания, които обхванали не само забележителни противници, но всички; чиито преследвания не продължили само няколко месеца, а непрекъснато! Онова, което под езическите императори било отмъщаваща ярост или бяс, под Папите се превърнало в редовна система, оживена от религиозен фанатизъм и интригантска амбиция, вдъхновена със сатанинска ревност, енергия и жестокост, без друг паралел в анализите на историята. Отстъпническата църква оставила настрана меча на духа и грабнала оръжието на империята, обърнала папските оръжия с безпощадна ярост срещу всеки по- слаб опонент, който стоял на пътя на амбициите ѝ. Тя ухажвала и мамела имащите авторитет, докато спечелила доверието им и узурпирала мястото и властта им.

Тогава езичеството и ереста станали цели за преследване, особено последното. „Така нареченото християнско духовенство”, казва Едгар, „ приложило погрешно законите на юдейската теокрация и протоколите на юдейските анали за не християните и основало цел - събуждане демона на преследването, против рушащите се

останки на гръцкото и римското (езическо) суеверие... Те разградили древната тъкан от Политеизъм и трансферирали приходите за нуждите на църквата, държавата, армията... Езичесвото било изгонено от римската територия...Насилието като цяло било подменено от осъждане и терор за Евангелието. Човек се изчервява, когато чете за Симах и Либании, двама езически оратори, пледиращи за **разум** и **убеждение** в пропагандата на религията, докато Теодосий и Амброзий, християнски император и епископ, подтиквали към принуда и насилие.”

При възкачването на Константин като суверен на Рим, той бил склонен да толерира всички религии, както бе посочено от прочутия едикт от Милано, който гарантирал **религиозна свобода** за всеки индивид в Римската империя. Такава мярка била приветствана с радост от християнската църква, която толкова копнеела за свобода при предишните преследвания, но случаят не бил такъв. Истинският дух на християнството се отклонил и сега амбицията на Църквата била да се издигне колкото е възможно по-бързо, като потуши всяка искра свобода и подчини всичко на себе си. В съгласие с това, Гибон казва: „Неговите (на Константин) духовни служители, успели скоро да намалят безпристрастността на магистрата и събудят ревността на прозелита... и той угасил надеждата за мир и търпимост от момента, когато събрал триста епископи в стените на палата и там императорът бил убеден да заяви, че онези, които се противопоставят на присъдата на това духовно тяло във връзка с въпросите на вярата, трябва да се приготвят за незабавно изселване, а решенията им били обявени за Божествен авторитет. Духът на нетърпимост скоро узрял в горчиво безжалостно преследване. Константин издал два наказателни

закона против ересите, а примера му бил последван от следващите императори- Валентин, Грициян, Теодосий, Аркадий и Хонорий. Теодосий публикувал петнадесет, Аркадий –дванадесет, а Хонорий не по- малко от осемнадесет от тези статuti. Те са записани в Теодосиевия и Юстиниановия кодекси за позор на свещеническите им и императорски автори.

Онова, което било угодно на Антихриста да нарече ерес (много от което било Истината и праведните усилия тя да се задържи на крака) било класифицирани като по- лошо и от безверие, като и двете били опонирани от царе, императори и теолози; и двете били преследвани, особено ереста от Инквизицията. Когато около тринадесети век настъпило съживяване на учението и хората започнали да се пробуждат от тревожните сънища на „ тъмните векове” , онези, от чиито умове истината не била изцяло изкоренена, придобили стимул, а стандарта за истина бил издигнат в противоборство на по- големите грешки на Антихриста. Тогава духът на преследване на Антихриста прераснал в яростно действие, за да смаже опозицията.

Царе и князе, които треперели за короната си, ако до някаква степен си били невлекли негодуването на Папата и чието царство можело да се постави под заплаха и забрана, ако те или народа им отказвали да се подчинят на заповедите на Папата, бивали заклеймявани като **изстребителна ерес** и увещавани да очистят провинциите си от еретическа перверзност сс заплахата, че владенията им ще бъдат отнети; а бароните, които отказвали да помагат в преследването, загубвали имотите си. Затова царе и князе не оставали назад в усилията си да се съобразяват с

мандатите на Папството, а бароните и подчинените им били на служба да помагат на разрушението.

Дори преди това пробуждане, по-рано в А.Д. 630, събора в Толедо принудил краля на Испания, когато се възкачвал на трона, да се закълне да не търпи еретични поданици в испанските владения. Било заявено, че суверена, който наруши тази клетва да бъде проклет пред погледа на вечния Бог и „стане гориво на вечния огън”. Но това ужасно вкарване на подобни искания било много по-пълно осъществявано, когато започнало пробуждането и когато Антихриста придобил максимума на своята власт.

Съборът в Оксфорд през 1160 г. предал група Валденси, които имигрирали от Гаскония в Англия на светската ръка за наказание. Съответно крал Хенри II заповядал мъже и жени да бъдат публично бити, жигосани по бузите с нажежено желязо и отведени полуголи извън града по средата на зимата и на никой не било позволено да прояви към тях състрадание или дори най-малка милост.

Императорът на Германия Фредерик А.Д. 1224 осъдил еретици от всякакъв вид да бъдат изгорени живи, собствеността им - конфискувана, а потомството им било осъдено на позор, освен ако не станат преследвачи. Кралят на Франция Луи А.Д. 1228 издал закони за изкореняване на ереста и наложил изпълнението им. Той принудил конта на Тулуза Раймонд да се заеме с изтребване на ереста от владенията си, без оглед на васал или приятел.

Оказвала се съпротива към папската система, която се развила чрез декрети, още от най-ранните ѝ нахлувания във властта, но тази съпротива се оказвала само от малцина верни, чието влияние направило малко впечатление на фона на заливащата популярност

на Църквата. Когато забелязали заблудата, постепенно някои тихо се отделили от великото отстъпление, за да почитат Бога според диктовката на съвестта си, дори с риск от преследване. Забележителни сред тях били тези, които след това били наречени Валденсии, Албигойци, Викливовци и Хугеноти. Макар и наречени с няколко имена те имали, доколкото можем да съдим, общ произход и обща вяра. „ Валденсианизма”, казва Райнер, бележития инквизитор от тринадесети век, „ е най- древната ерес и според някои съществувала от времето на папа Силвестър, а според други- от времето на апостолите.” Силвестър бил папа, когато Константин бил император и признал християнството , като по такъв начин виждаме, че Истината първоначално, не била без свои привърженици, които макар и смирени и непопулярни, решително се противопоставили на Папството и папските учения за чистилицето, почитането на икони, призив на светци, почитане на дева Мария, молитви за мъртвите, транссубстанцията, целибат на духовенството, индулгенции, меси и т.н, които се извършвали на празници и поклонничества; каденето с тамян, свещеното погребение; монашеството и т.н. и поддържали, че ученията на Светите Писания трябва да се приемат противно на традициите и твърденията на Църквата на Рим. Те считали Папата за глава на всички заблуди и твърдели, че опрощаването на грехове се придобило само чрез заслугите на Господ Исус. Вярата и делата на тези хора били платформата на Реформацията и протест против заблудата, много преди времето на Лутер. И те, и други противници на романизма били ловени, мразени и преследвани с безжалостна жестокост от папски емисари. Валденсиите и Албигойците били най-многобройните групи протестанти против

папството и когато настъпило буквалното пробуждане на тринадесети век, то било главно от тези, чрез които засияла истината. Макар и отразена и засилена в изказванията на Виклиф, Хус, Лутер и др. , ученията им, подкрепени с простота и моралност, засияли с по-голям блясък, в контраст на помпозната гордост и скандална неморалност на издигналото се по онова време папство.

Тогава папи, събори, теолози , крале, кръстоносци и инквизитори, комбинирали злите си сили, за да изтребят всеки опонент и угасят най- слабите лъчи на зазоряващата се светлина. Папа Инокентий III изпратил пръв мисионери да проповядват романизъм, да вършат чудеса и т.н. в районите, където ученията на Албихойците намерили почва. Но намирайки тези усилия за напразни, той прокламирал кръстоносен поход срещу тях и предложил на всички, които се ангажират с тях, опрощаване на всички грехове и незабавен паспорт за небето, без преминаване през чистилицето. С пълна вяра във властта на папата да даде обещаните награди половин милион мъже - французи, германци, италианци, се събрали около знамето с кръста за защита на католицизма и загасяване на ереста. След това последвали серии от битки и обсади, покриващи пространството от двадесет години. Град Безиер бил атакуван и превзет през 1209 г., а гражданите, бърз оглед на възраст и пол, загинали от меч , на брой били шестдесет хиляди. Както се докладва от някои историци, кръвта на онези, които избягали в Църквата и били убити там от светите кръстоносци, опръскала олтарите и потекла по убийците.

Лавар бил обсъден през 1211 г. Управителят бил повесен на бесилка, а жена му - хвърлена в кладенец и смазана с камъни. Всички граждани били умъртвени, без разлика. Четиристотин били

изгорени живи. Процъфтяващата страна Лангедок била опустошена, градовете ѝ - изгорени; жителите ѝ - пометени с огън и меч. Изчислението е, че сто хиляди албигойци паднали за един ден. Трупите им били събрани заедно и изгорени.

Всичкото това опиване с кръв и подлост се вършело в името на религията- уж за слава на Бога и почит на Църквата; но всъщност то се вършело за издигане на Антихриста, който седял с Божия храм (Църквата) като се представял за Бог- силен такъв- способен да унищожи и победи враговете си. Духовенството благодаряло на Бога за унищожителното дело и за славната победа над Лавар. Бил композиран и изпят химн за прослава на Бога. Ужасното клане на Безиер било сметено за „видим съд на небето за ереста на Албигойците“. Кръстоносците посетили висшата меса на сутринта, а през целият ден продължавали да опустошават местността Лангедок и избиват жителите ѝ.

Трябва да се помни обаче, че откритите кръстоносни походи против Албигойците Валденсиите били предприети просто защото т. нар. ерес придобила силно влияние върху големи части от тези общества. Би било голяма грешка да се допусне, че Кръстоносните походи били единствените преследвания. Тихото, но постоянно **унищожаване** на индивиди в съвкупност, наброявайки хиляди в широкото владение на Папството, продължило стабилно- с избиване на светиите на Всевишния.

Карл V, император на Германия и крал на Испания и Нидерландия, преследвал приятелите на Реформацията в пространните си владения. Подпомаган от конгреса на Вормс, той обявил Лутер, последователите му и писанията извън закона и осъдил всички,

които щели да помагат на Лутер и четат книгите му, на конфискация на имотите им, анатема от империята и наказания за предателство. В Нидерландия мъжете, които следвали Лутер се обезглавявали, а жените- погребвани живи или ако са упорити, ги предавали на пламъците. Макар че законът бил суспендиран в голям мащаб, делото на смъртта във всичките му ужасни форми, продължило. Дукът на Алва се гордеел с езекутирането на 18 000 протестанти за шест седмици. Паоло изчислява броят на езекутираните, поради религията им, в Нидерландия на 50 000; Грозиус дава списък на белгийските мъченици, наброяващ 100 000. Карл в смъртното си дихания, увещавал сина си Филип да продължи довършването на делото на преследване и унищожение на ереста, което дело той започнал; Филип не се забавил да последва съвета. С ярост, той стимулирал духа на преследване, предавайки протестантите на пламъците, без да проявява разлика или милост.

Франсис и Хенри последвали примера на Карл и Филип за ревност към католицизма и унищожение на ереста. Кланетата на Мериндол, Оранж и Париж са силни илюстрации на ревността им за каузата на Антихриста. Клането на Мериндол, планирано от френския крал и одобрено от френския парламент, било предадено на президента Оппеда за изпълнение. Президентът се въздържал да избие населението, да изгори градовете и разруши крепостите на Валденсите, голям брой от които живеели в този район. Римокатолическите историци признават, че в съгласие с това поръчение, хиляди, включително мъже, жени и деца, били изклани. Двадесет и четири града били разрушени, а страната била оставена пуста. Мъже, жени и деца избягали в горите и планините за спасение, но били последвани и поставени под нож. Мнозината,

които останали в градовете, срещнали същата или дори по-лоша съдба. Петстотин жени били хвърлени в плевня, която била запалена и когато някои скачали от прозорците, били срещани от копията. Жени били насилвани, а деца - избивани пред очите на родителите им, които били безсилни да ги защитят. Някои били хвърляни в пропасти, а други - влачени по улиците голи.

Клането в Оранж, А.Д. 1562, било подобно на това в Мериндол и е описано прецизно от католически историци. Италианската армия, изпратена от Папа Пий IV имала заповед да убива мъже, жени и деца и заповедта била изпълнена с ужасна жестокост. Беззащитните еретици били избивани с меч, хвърляни от скали, хвърляни от върховете на куки и ками, обесвани, изгаряни на бавен огън, излагани на срам и мъки от всякакъв вид.

Кланетата в Париж, в деня на св. Вартоломей, 24 август А.Д. 1572 се изравнило по жестокост, но надминало по степен кланетата в Мериндол и Оранж. То също е подробно описано от католическите историци, един от които, Туан, го заклеява като свирепа жестокост, без паралел в цялата античност. Погребален звън с полунощ на 23-ти август дал сигнала за унищожението и смъртно-ужасяващите сцени от Мериндол и Оранж се повторили срещу омразните Хугеноти. Карнавалът на смъртта продължил седем дни. Градът потънал в човешка кръв, дворът бил препълнен със заклани, на които кралят и кралицата гледали с изключително задоволство. Тялото на адмирал Колини било влачено по улиците, а п. Сена била покрита с плуващи мъртви тела. Пресмятанията за броя на избитите варира от 5000 до 10 000. Унищожителното дело не се ограничило да Париж, но се разпространило широко върху френския народ. Предният ден специални пратеници били

изпратени във всички посоки, заповядвайки общо клане на хугенотите. Същите сцени се разиграли почти във всички провинции, а изчислението на броя на закланите варира от 25 000 до 70 000.

В тези ужасни сцени на клане Антихриста намерил изключително задоволство. Папата и дворът му ликували при победата на католицизма в Мериндол, а неблагочестивият Опеда бил наречен „защитник на вярата и герой на християнството“. Френският крал отишъл на меса и отправил тържествени благодарности към Бога за победата и клането на хугенотите в Париж. Това клане, извършено от френския крал и парламент, от римокатолическите поданици, било вероятно пряко подстрекателство на папата и папската йерархия, тъй като било посрещнато с височайше одобрение. Най-малкото било очевидно, че тази новина била получена с голяма радост в Папския двор. Папа Григорий XIII отишъл на голяма процесия до църквата свети Луи, за да отправи благодарности на Бога за победния сигнал. Той незабавно прокламирал юбилей и изпратил нунции във френския двор, като в името на папата „похвалил подвига толкова дълго обмислян и толкова щастливо осъществен за доброто на религията.“ Изкован бил медал от краля в памет на клането, носещ надпис ”Пиетас ексцитавит юстициам”- благочестие предизвиква справедливост. Медали, възпоменаващи събитието били също сечени в Папския монетен двор по заповед на папата. Един от тях е изложен сега във възпоменателния хол на Филадельфия. Лицевата му страна представлява изправената фигура на папата и съкратен надпис:” **Грегориус XIII, Понтифекс Максимус** ,**Анно I** „- първата година на неговият понтификат, а именно А.Д. 1572. На обратната страна на медала е представен унищожаваш

ангел, държащ в лявата си ръка кръст, в дясната- меч, пред него са прострени бягащи групи хугеноти- мъже, жени и деца, чиито лица изобразяват ужас и отчаяние. Под тях са думите: „**Угоноторум страгес 1572**”, което означава Клането на хугенотите 1572”

Картина на клането на св. Вартоломей била окачена във Ватикана. Тя имала отгоре свитък, на който е изписано в латински думи: **”Понтифът одобрява съдбата на Колини.** „ Колини бил забележителен водач на хугенотите и един от първите паднали. След като бил убит, главата му била отрязана и изпратена на кралицата (която я балсамирала и изпратила като трофей в Рим), докато тялото му било влачено от простолюдие то из улиците на Париж. Кратко време след това кралят бил обзет от страшни угризения на съвестта, от които никога не се възстановил. Записано е, че на доверения си лекар, той казал: „ Не знам какво се случи с мен, но в ум и тяло се треса като в треска. Струва ми се, че във всеки момент, независимо от това дали съм буден, или спя, осакатените тела ми се представят с ужасни лица, покрити в кръв.” Той умрял в голяма агония, облян в кървава пот.

През 1614 г. Антихриста прокламирал „ религиозна война” в Ирландия и призовал народа да изтреби протестантите с всички средства, които са в тяхна власт. Заблуденият народ чул заповедта като глас божий и не се забавил да изпълни поръчението. Протестанска кръв потекла свободно из Ирландия. Домове били превърнати в пепел, градове и села били почти унищожени. Някои били принуждавани да убият собствените си роднини, а след това техния живот бил отнеман. Последните думи, които достигнали до ушите им били уверенията на свещениците, че смъртната им агония е началото на вечните мъчения. Хиляди умрели от студ и

глад, докато се опитвали да имигрират в други страни. В Каван, в продължение на двадесет мили, пътят бил изцапан с кървави следи на ранени бежанци. Шестдесет деца били забравени в бягството от свирепо преследвани родители, като било заявено, че всеки, който по някакъв начин помогне на малките, ще бъде погребан с тях. Седемдесет възрастни били погребани живи при Фермаут и седемдесет и двама в Килкени. В провинция Опстър повече от 154 000 протестанти били изстребени или изгонени от Ирландия.

О'Нийл , примат на Ирландия нарекъл това „ набожна и законна война”, а папата (Урбан VIII) издал була, датирана от май 1643 г., гарантираща пълно и абсолютно опрощаване на всички грехове на онези, които взели участие в „ храброто извършване на онова, което лежало на тях, да изкоренят напълно и премахнат вредния квас на еретическата зараза”

ИНКВИЗИЦИЯТА НА СВЕТАТА КАНЦЕЛАРИЯ

На Доминик, водещият дух на тази кампания е приписана почестта за изобретяване на ужасната Инквизиция. Но Бенедикт, който ревностно приписва на свети Доминик почестта на първи генерал Инквизитор, се съмнява дали първо **идеята** е била внушена от папа Инокентий или от св. Доминик. За първи път тя е установена от папа Инокентий III през А.Д. 1204.

Св. Доминик бил чудовище, лишено от всякакво чувство на състрадание, който изглежда намирал главно удоволствие в сцени на ужас и мизерия. През кръстоносния поход срещу Албигойците, с разпятие в ръка, той ходел и окуражавал светите войници към дела

на смърт и разрушение. „Инквизицията или светата канцелария е днес трибунал на Римокатолическата църква за откриване, репресия и наказание на ерес и други нарушения против Църквата на Рим. „- Столът на св. Петър”- стр. 589. Но по времето на Доминик нямало законен трибунал, нито съществували инструментите на мъчение, доведени до съвършенство и изложени на показ в днешно време. При все това, Доминик, без такава машинария, намерил изобилни средства за мъчение в изкълчване на крайници, късане на нерви и откъсване на крайници на жертвите си и изгаряне на стълб на онези, чиито убеждения не били разклатени с други средства и които не се отказвали от вярата и свободите си.

Под поръчението на папа Инокентий да наказва с конфискации, заточение и смърт на еретиците, които не приемали евангелието му, Доминик стимулирал гражданските съдии и простолюдието да изстреби еретиците Валденсии ; и той наведнъж предал на пламъците сто и осемдесет Албигойци. Поради верността си към Антихриста той бил канонизиран за светия и до днес е обожаван и римокатолиците му се молят. Римската бревиария (нещо подобно на молитвеник), отнасяйки се към св. Доминик, възкликва:” неговите заслуги и учения, които просветлиха Църквата, неговата изобретателност и добродетели, които премахнали Тулузките еретици, както и многото му чудеса, които се простират дори до възкресение на мъртвите”. Римският Миссал (който обхваща службата, свързана с администрирането на Господната вечеря) превъзнася заслугите му и се моли за временна помощ чрез неговото застъпничество. По такъв начин Антихриста още поддържа и почита верните си герои.

Би било невъзможно накратко да се предаде адекватно концепцията за ужасите на Инквизицията или ужасния страх, който бил вдъхнат на хората. Онези, които не крещят възхвала на Антихриста или които рискували да критикуват методите му, били заподозрени в ерес и такива хора без предупреждение или поправка, били изложени на затвор в подземие за неопределено време, докато дойде подходящото време за съд като както обвинителят, така и обвинения се оказвали непознати един на друг. Процедурите на тези съдилища били провеждани тайно, а мъчения се използвали често, за да се измъкнат признания. Тези прилагани мъчения били твърде ужасни, за да бъдат повярвани в този век и в свободна страна, и все пак реалността им е потвърдена от доказателство, което дори католическите историци не могат да отрекат и безплодните им усилия да се извинят за тях, само клонят към потвърждаване на доказателството. Инструментите на мъчения, реликвите на инквизицията още съществуват, което ще превърне отричането в безполезно дело. „Светата канцелария“ наемала лекари да наблюдават процеса на мъчението и да го спират, когато, вероятно смъртта искала да освободи страдащия и на жертвата било позволено частично да се възстанови, та да може мъчението да се приложи втори и дори трети път. Мъченията не били винаги налагани като наказания за защита срещу ереста. Те били главно с цел принуждаване обвинения да признае, отрече или замеси други, според случая.

Дори в сегашния век, след като Инквизицията загубила много от ужасите си, изглежда все пак страшна. Историк на Наполеоновите войни , описвайки пленяването на Толедо от армията му, споменава инцидентно отварянето на Инквизиционния затвор и

казва: „ Като че ли гробове се отвориха и бели фигури, като духове се появиха от подземните затвори, като изпускаха миризма на гробница. Рунтави бради, спускащи се на гърдите и нокти, израснали като клюнове на птици загрозяваха скелетите, които все още с работещи бели дробове за първи път от дълги години вдишаха свеж въздух. Мнозина от тях бяха превърнати в парализици - глави наклонени назад, а ръце и рамене, безпомощно висящи надолу . Те бяха държани в бърлоги толкова ниски, че не можеха да се изправят в тях, и въпреки всички грижи на (армейските) хирурзи, много от тях издъгнаха в същия ден. Генерал Ласал за кратко време инспектираше мястото, придружен от няколко офицери от щаба си. Броят на машините за мъчения разтрепериха дори мъже, осакатени на бойното поле”

„ В ниша, в подземен свод, долепена до отделен вход за следствия, стоеше дървена фигура, направена от ръцете на монаси и представляваща дева Мария. Златен ореол обкръжаваше главата ѝ, а в дясната си ръка държеше знаме. Та поразяваше всички при пръв поглед като нещо подозрително, защото въпреки копринената одежда, спускаща се от всяка страна на широки гънки, в раменете ѝ била облечена с вид броня. При по-близо, внимателно разглеждане се виждаше, че предната част на тялото е издуто, пълно с изключително остри пирони и малки тесни остриета на ножове с краища, обърнати към зрителя. Ръцете и китките били изкълчени, а машинария за преградата поставяше фигурата в движение. Един от служителите на инквизицията, по заповед на генерала, бе принуден да пусне **машината**, както той я нарече. Когато фигурата протегнела ръцете си, като че ли да притисне някой от любимите ѝ до сърцето си – добре напълнената раница на

един полски градинар беше поставена на мястото на жертвата, статуята я прегръщаше все по-близо и по- близо и когато фигурата отпусна ръцете си в първоначалното си положение, раницата беше превърната в два или три инча дебел пакет и остатъците висяха по върховете на пироните и остриетата на ножовете.”

„ Уреди за измъчване” от различни видове били изобретени и приложени като средства за мъчение. Един от най- простите методи е обяснен по такъв начин: жертвата, съблечена от всички дрехи била със завързани отзад ръце със здрава връв, с която посредством скрипец била изправяна на краката си, към които били прикрепени тежести; страдалецът бил принуждаван няколко пъти да пада и бил отново издиган с дърпане, което изкълчвало крайниците му- крака и ръце, докато кордата, с която бил повесен прониквала в трептящата плът до самата кост.

Напомняне за такива безчинства в името на Христа станало известно на широката публика неотдавна. Печатната служба на едно Библейско дружество в Рим, което имало нужда от пространство, наело голяма стая, близо до Ватикана. Един голям и особен пръстен на тавана обърнал внимание и разследването открило факта, че стаята, в която те сега били заети да печатат Библията - „ Мечът на духа, който е Божието слово”, пред който Антихриста се оказал „ **безсилен**” да потиска и избива Светиите- била същата стая, която някога Инквизицията използвала като стая за мъчения; пръстенът на скрипеца се използвал да издига много бедни страдалци.

Тези, обвинени в ерес, били осъждани понякога под т.нар. „ Акт на вярата”. Авторитетът на духовенството пренасяло осъдения в

ръцете на светската власт, докато духовенството с претенция за милост умолявало магистратите да проявят състрадание към осъдения и издигайки кръста, пледирали жертвата да се отрече, като спаси сегашния и бъдещия си живот. Магистратите знаели добре ролята си и не проявявали милост, с изключение на отречките се, като по такъв начин спечелвали благословенията и титлите „защитник на вярата” и „унищожител на еретици”. Осъденият „еретик”, облечен в жълта дреха, украсена с картини на кучета, змии, пламъци и дяволи, бил отвеждан на мястото на екзекуцията, завързван на стълба и предаван на пламъците.

Торквемада, друг бележит инквизитор генерал дава забележителна илюстрация на духа на Антихриста. Римокатолически писатели признават, че той станал причина да бъдат изгорени живи 10 220 души, мъже и жени. Лорент, който в продължение на три години бил секретар генерал на Инквизицията и имал достъп до всички документални доказателства, в докладите си, публикувани през А.Д. 1817 (в 4 тома) сочи, че между годините 1481 и 1808, по заповед **само** на „Светата канцелария” били изгорени живи не по-малко от 31 912 човека и около 300 000 били измъчвани за изкупуване на грехове. Всяка католическа страна в Европа, Азия и Америка имала своя Инквизиция.

Ние тук не можем да проследим преследванията на Антихриста на всяка реорганизираща реформа, свобода на съвест или политическа свобода. Задоволяваме се да кажем, че преследването се разпространило във всяка страна, където стъпило Папството - Германия, Холандия, Полша, Италия, Англия, Ирландия, Шотландия, Франция, Испания, Португалия, Етиопия, Индия, Куба, Мексико и някои южноамерикански щати. Мястото не ни

позволява да цитираме отделни случаи, които ще послужат да покажат, че много от мъчениците били наистина светии и герои, които под най-страшни страдания имали достатъчно благоволение и често умирайки бавно, могли да пеят химни на хвала и благодарност на истинския Глава на Църквата и като него да се молят за враговете си; и както той предсказал, били преследвани като него.*

Поради същата причина, ние не ще навлизаме в подробностите на всичкия ужас, болезненост, ужасяващи душата мъчения, причинени на Божиите скъпоценности, поради верността им и убежденията им. Изчислено е от онези, които изглежда проучили подробно въпроса , че Папството през последните хиляда и триста години, пряко или непряко, причинило смъртта на **петдесет милиона души**. Може безопасно да се каже, че човешката и сатанинска изобретателност била поставена до най- голяма степен на изпитание за изобретяване на нови и ужасни мъчения за политическите и религиозни опоненти на Антихриста, като последните- еретиците, били преследвани с десетократна жестокост. Освен обикновените форми на преследване у смърт, като разпъване, изгаряне, удавяне, пронизване, гладуване, прострелване със стрели и оръжия, демоничните сърца обмисляли как да въздействат върху най-деликатните и чувствителни чати на тялото, способни да изпитат най- мъчителна болка. Разтопено олово било изливано в ушите, езици били отрязвани и олово изсипвано в устата; колела били нагласяни с остри ножове, така че жертвата да бъде нарязана бавно на части; клещи били нажежавани до червено и използвани върху чувствителни части на тялото; очи били изваждани, под ноктите били набивани

нагорещени до червено желязо; куки били прекарвани през краката; някои били принуждавани да скачат от високо върху дълги шипове, където треперещи от болка умирали бавно. Устата на някои били напълвани с барут, така че когато се възпламени, пръсвал главите им на парчета; други били разбивани на парчета на наковални; други били прикрепяни към мехове и напомпвани с въздух, докато се пръсвали; други били задушавани до смърт с осакатени части на собствените им тела; други пък - с урина, изпражнения и т.н., и т.н

*На желаещите по-пълно описание на тези ужасни имена и сцени, препоръчвам „История на Англия“ на Макаулай; „Немска история“ на Мотли; „История на Реформацията“ на Аубин; „Осемнадесет християнски столетия“ на Удит; „Романизмът“ на Елиот и „Книга на мъчениците“ на Фокс.

Някои от тези демонични зверства не биха били повярвани, ако не са добре установена истина. Те служат да покажат до каква ужасна поквара може да слезе човешкото сърце и как слепи към правата на човека и всеки добър инстинкт, хората могат да попаднат под влиянието на **фалшива, подправена религия**. Духът на Антихриста деградирал и заблудил света за духа на Истинския Христос. Властта и влиянието на Истинското Божие Царство ще издигне и облагороди човешките сърца и действия през Хилядолетието. Това е до известна степен илюстрирано от напредъка на цивилизацията и нарастване на справедливостта и милостта, докато силата и властта на Антихриста започнала да изчезва, а Божието слово започнало да се слуша, макар и слабо.

Наистина няма изобретение, което можем да си представим, което би могло да бъде по-добре пресметнато да мами и потиска човечеството. Предимство е взето от всяко предположение към поквара и слабост на падналата човешка нация; всяка основна страст била стимулирана и се позовавали на нея, а ласкаенето на тези страсти било възнаграждавано. По такъв начин порочните били примамени и записани като нейни поклонници, докато онези от по- благородната каста били ангажирани с други средства- чрез външно лицемерно показване на благочестие, самоотричане и милосърдие, проявени в монашеските институти, но които служели, само за да водят мнозина много далече от пътеките на добродетелта. Веселият и лекомисленият намерили предостатъчно удоволствие в нейните пародии и показност, нейната помпозност и церемонии, предприемчивост и рицарство в мисиите ѝ и кръстоносните ѝ походи, разточителност в индулгенциите и жестокият фанатизъм на мероприятията ѝ за потискане на опонентите.

С ужас и учудване ние се запитваме защо царе, князе, императори и народ като цяло въобще са позволили такива зверства? Защо не са се надигнали много преди това и помели Антихриста? Отговорът се намира в Писанията (Отрк. 18:3): Народите били **пияни** (притъпени) , те изгубили чувствата си в пиене на **смесеното вино** (учение, лъжа и Истина смесени), което им било дадено от отстъпническата Църква. Те били измамани от твърденията на Папата и, честно казано, те са все още са събудени само отчасти от унеса си, защото макар и кралските посланици да падат пред Папата и да не се обръщат вече към него като към „ Божието агне, което е взело греховете на света”, нито да мислят за него като „ бог

с власт над небето и земята”, те все пак са още далече от разбиране на Истината- че Папството било и е сатанински фалшификат на Истинското царство.

Докато крале и войници били уморени от такава нечовешка дейност, не било така със светата (?) йерархия; и намираме, че генералния събор в Сиена, А.Д. 1423 деклариращ, че разпространението на ереста в различни части на света се дължало на **нехайството на инквизиторите** - обида към Бога, накърняване на католицизма и проклятие на душите. Князе били увещавани по Божия милост да **унищожават** ереста, ако искат да избегнат божественото отмъщение и на всички, които са ангажирани в унищожителното дело или осигурявали оръжия за тази цел, били гарантирани пълни индулгенции. Тези предписания се публикували всяка събота. А не са малко римокатолическите теолози и историци, които употребявали перата си за несвятата кауза, за да оправдават, препоръчват и хвалят преследването на ерес. Беллармин, например заявява, че Апостолите „ се въздържали от призоваването на светска армия, само защото по тяхно време князете не били християни. Докато Денс, виден римокатолически теолог публикувал труд по теология през 1758 г., който труд се разглежда от папистите днес като стандартен авторитет, особено в техните колежи, където се класира както Блэкстон за Английския граждански закон. От този труд лъха дъхът на преследването. Той осъжда патроните на ереста, на конфискацията на имоти, изгонването от страната, затваряне в затвор, осъждане на смърт и лишаване от християнско погребение.

Едно от авторизираните проклетия, публикувани в Римския Понтификат, за да се използва против протестантите, се чете както следва:

„Нека Всемогъщият Бог и всичките му светии ги прокълнат с клетвата, с която Дявола и ангелите му са проклети. Нека бъдат унищожени от земята на живите. Нека най- отвратителната смърт дойде върху тях и нека влезнат живи в рова. Нека семето им бъде унищожено от земята - чрез глад, жажда, голота и всяко нещастие. Нека загинат, нека ги постигне всяка нищета, болест и мъчение. Нека всички те бъдат проклети. Говорейки и мълчейки нека бъдат проклети. Нека очите им ослепеят. Нека ушите им оглушеят. Нека устата им онемее. Нека езикът им се разцепи в челюстите им. Нека ръцете им изсъхнат. Нека краката им изсъхнат. Нека бъдат проклети, ставащи или лягащи от сега и во веки и по такъв начин свещта им се махне от присъствието Божие в съдния ден. Нека бъдат погребани с кучетата и магаретата. Нека гладни вълци разкъсат телата им. Нека Дяволът и ангелите му бъдат тяхна компания во веки. Амин. Амин. Така е и така ще бъде. „

Това е папския дух и всички, които притежавали духа на истинския Христос веднага ще разпознаят проклетата заблуда.

Тъй като грешките на доктрината лежат в самата основа, то тези грешки на поведение, не можем да се съмняваме, че ако условията отново станат благоприятни, ученията, бидейки непроменени, лошият им дух и лоши плодове, за кратко време ще се проявят отново в подобни действия на несправедливост, потисничество, суеверие, невежество и преследване. Разбираемо е, че всички средства ще бъдат възвърнати за възстановяване, издигане и

разширяване на **фалшивото** Божие Царство. В доказателство на това, нека цитираме няколко инцидента, които неотдавна дойдоха до нашето внимание:

В Ахуехуетитлан, Гуереро, Мексико, на 7 август 1887 г. туземецки протестантски мисионер на име Абрахам Гомез и двама негови помощници били убити хладнокръвно от туземци, под подстрекателството на римокатолическия свещеник, отец Варгара, който когато чествал Меса, ден преди това, се казва, подтиквал хората да „дадат пример на служителя на Сатана“, който дошъл между тях, добавяйки, че могат да „го убият“, напълно безопасно, разчитайки на протекцията на шефа на полицията, както и на свещеника. Думата на свещеника била закон за невежия, закон и за гражданските власти. Осакатеното тяло на бедния мисионер, застрелян и посечен на части, било влачено по улиците, подложено на всички видове унижения и обиди, било **предупреждение към другите**. За това не може да се получи никаква компенсация.

Ню Йоркският „**Индепендент**“ обърнал внимание на това кърваво клане. Следващият рапорт бил направен от „**Фрииман**“, един влиятелен Ню Йоркски римокатолически журнал: „Те (протестантските мисионери) виждат честните хора да коленичат при звука на „**Ангелос**“ в чест на Благовещението и Въплъщението. Библията, казват те, ще измие скоро такава „суеверие“. Светлина, запалена пред иконата на Божията майка, „Ха!“, вика мисионерът, „ние скоро ще научим невежите да разрушат този символ“ и т.н. Ако убиването на няколко мисионери от този вид ще накарат другите да си седят в къщи, ние трябва почти - ние, Папистите сме толкова зли!- да бъдем склонни да кажем: „Нека танцуваме, нека се радваме безгранично!“

Служител на име С.Г. Моул разказва мъчителна история, която обиколила пресата за преследването в Мадейра на Робърт Келли и обръщенците, в резултат на работата му, които заедно с децата си, приблизително хиляда души, пострадали с изключване, като наказание за получената троха Истина.

В „Протестанска Прусия“, така нареченият пастор Тюмел бил арестуван за „обида на Римокатолическата Църква“. Той публикувал памфлет, критикуващ папството, в който една от „обидните“ бележки срещу папството била, че то е отстъпничество,” изградено на суеверие и идолопоклонство. „

Неотдавна Каролинските острови били спорни между Прусия и Испания, а Папата се назначил за арбитър или съдия да уреди спора. Да напомним за предишната му власт и политика като арбитър или върховен съдия на народите. Папата решил спора в полза на Испания. Един боен кораб с петдесет войници и шест свещеници бил изпратен веднага от Испания и при пристигането им Мр. Доан, един американски мисионер, бил затворен и лишен от общуване със своите обръщенци, без причина, с изключение на това, че отказал да предаде мисията си и собствеността ѝ на свещениците. Понеже сега островите принадлежали на Испания, то те принадлежали на Папата и никоя ,освен папската религия не можела да се толерира.

Един джентълмен, бивш католик и приятел на автора казва, че неотдавна, когато пътувал за Южна Америка, бил нападен с камъни и бил принуден да бяга, за да спаси живота си, защото не свалил шапка и не коленичил с множеството, когато римските свещеници носели разпятието и тълпата минавала по улиците. А

подобен случай, в който трима американци били ударени от свещеници, малтретирани от народа и арестувани от полицията в Мадрид, Испания със същото обвинение е без съмнение още свежо в умовете на мнозина, които четат ежедневниците.

Обърнат католик, цитираме както следва от „ **Уачмен**”, римокатолически журнал, публикуван в Сент Луис: „ Протестантство! Ще го привлечем и ще го направим на парчета, ще го набием на кол и ще го провисим за гнезда на гарги. Ще го разкъсаме с клещи и ще го изгорим с нажежени жезла. Ще го напълним с разтопено олово и потопим в адски огън на стотици метри дълбочина.”

В Светлината на миналото, това е напълно възможно. С такъв дух, ако издателят на „ **Уачмен**” притежаваше власт, скоро би разпрострял заплахите си към самите протестанти, не само към „ протестантството”.

В Барселона, Испания, по заповед на правителството неотдаван били изгорени голям брой копия на Библията - разбира се, с одобрението на Църквата на Рим. Следното, преведено от „ **Католическо знаме**”, орган на папството там сочи, че тази акция е одобрена. То казва: „ Благодарение на Бога, най- после се обърнахме към времената, когато онези, които пропагандираха еретични доктрини били наказвани с поучително наказание. Възстановяването на Светия трибунал на Инквизицията трябва скоро да заеме мястото си. Царуването ѝ ще бъде по-славно и плодно по резултати, отколкото в миналото. Католическото ни сърце е препълнено с вяра и ентузиазъм;и ние преживяваме огромна радост, когато започнем да жънем плодовете на

сегашната ни кампания, която надвишава всяко въображение. Какъв ден на удоволствие ще бъде този за нас, когато видим антиклерикалните съчинения в пламъците на инквизицията.”

За да окуражи друг кръстоносен поход, същия вестник казва: „ Мислим, че е правилно да публикуваме имената на тези свети мъже, от чиито ръце пострадали толкова много грешници, та добрите католици да почетат паметта им: „

От Торквемада-

Мъже и жени изгорени живи.....	10 220
Изгорени в изображение.....	6 840
Осъдени на други наказания.....	97 371

От Диего Деза-

Мъже и жени, изгорени живи.....	2 592
Изгорени в изображение.....	829
Осъдени на други наказания.....	32 952

От кардинал Джиминес де Синцерос-

Мъже и жени изгорени живи.....	3 564
Изгорени в изображение.....	2 232
Осъдени на други наказания.....	48 059

От Адриан де Флоренция-

Мъже и жени изгорени живи.....	1 620
Изгорени в изображение.....	560
Осъдени на други наказания.....	21 835

Общ брой на мъжете у жените, изгорени живи

При служението на 45 свети инквизитори генерали..... 35 534

Общ брой на изгорените в изображение..... 18 637

Общ брой на осъдените на други наказания..... 293 533

Общо всичко..... 347 704

ПАПСКОТО ХИЛЯДОЛЕТИЕ

Както истинското царство на истинският Христос ще продължи хиляда години, така и папският фалшификат гледа назад към периода на най-великия си просперитет, който започнал през 800 А.Д. и завършил при зазоряването на сегашното столетие (19 век), като изпълнение на Хилядогодишното царуване , предсказано в Откровение, глава 20. А периодът след това, в който папството загубило светската си власт, страдало от много унижения от народи, които били негови поддръжници преди и било ощетенo от много територии, имоти и свободи, за които дълго се борело и владяло, Романистите разглеждат като „ малкото време” от Откр.

20:3,7,8 при края на Хилядолетието, през което време Сатаната ще бъде освободен.

А датите, които бележат началото и края на Папското Хилядолетие на невежество, суеверие и измама, са ясно показани в историята. Един римокатолически писател* се отнася по такъв начин за началото на тази религиозна империя: "Коронясването на Шарлеман за император на Запада от Папа Лъв, А.Д. 800, било всъщност началото на Световната Римска империя"**. Въпреки че Папството било организирано като религиозна система много преди това и била „поставена“ в светска власт в А.Д. 539, все пак Шарлеман бил този в същност, който дарил и формално признал светската власт на Папата. Както Шарлеман бил първият император на „Светата Римска империя“, А.Д. 800, така Франоса II бил последния и доброволно предал титлата си през А.Д. 1806 г.+

*Столтът на св. Петър

****Светата Римска империя** била титлата на великата политическа институция на средните векове. Тя започнала при Шарлеман. Световната история на Фишер, стр. 262 описва по следния начин: „На теория това било съюз на свята държава и свята църква-неделимо общество под император и папа, нейни назначени от небето (?) светска и духовна глава.“ А след като папите вместо Христа помазвали императорите, следва, че те били нейни действителни глави.

+ С битката при Маренго 1800 г. и Аутерлиц 1805 г., Германия два пъти била просната в краката на Наполеон. Главният резултат от последната битка било установяване на Конфедерация на Рейн под протектората на френски управител. Това събитие сложило край на

старата Германска или (свята) Римска империя, след като продължила съществуването си хиляда години.- Световна история на Уайт, стр. 508.

Както преди 800-та година, Папството се издигнало, подкрепено от Римския „звяр“ (народ) и от неговите „рога“ (власти), така след 1800 година то било отхвърлено от светския авторитет- от крале и народи и било разкъсано и ограбено от онези, които преди го подкрепяли. (Откр. 17:16,17) Днес, макар и още получаващо почести и още притежаващо широко влияние върху съвестта на народа, Папството оплаква загубата на всяко свое бивше владение.

Внимателният изследовател ще забележи четири периода, повече или по-малко отчетливо отбелязани в развитието и издигането на Антихриста, като същото число бележи и неговото падение. В развитието си четирите дати са:

Първо - Във времето на Павел , около А.Д. 50, начало на тайното действие на порочната амбиция било на старт.

Второ- Папството, „ Човекът на греха“ било организирано като йерархия, т.е. като Църква- то навлезнало в организирано състояние, а Папите били признати като глава, представляваща Христа, царуващ в Църквата и над народите, постепенно от около 300 до 494 А.Д.*

Трето- Времето, когато Папите започнали да упражняват гражданска власт и авторитет, както от сега нататък ще бъде показано, 539 А.Д., том III, гл. 3

Четвърто- Времето на издигането на А.Д. 800, когато ,както вече беше показано, Светата Римска империя се сформирала, папата,

коронясвайки император Шарлеман бил признат сам за цар на царете и император на императорите- „друг бог на земята”

Четири периода на западен на Папското влияние са както следва:

Първи период: „Период на Реформацията”, за който може да се каже, че води началото си

*Папството се борило дълго за господство като глава на Църквата и постепенно придобило признание и власт и че тази власт била призната въобще не по-рано от 494 А.Д. е ясно показано от писателя романист „ Столът на св. Петър” стр. 128, след като дава детайлно признание на римския епископ като Върховен Понтиф чрез различни събори, императори и т.н., обобщава по такъв начин: „ Тези думи, писани през 494 г. като цяло тогава е ясно от предсказаното автентично доказателство, че първенството на стола на св. Петър (епископът на Рим) се развило в пети век, че тогава Папата бил универсално считан за център на християнското единство- върховен управител и учител на Божията Църква, княз на епископите и последен арбитър на апелите по църковните въпроси от всички части на света и съдия и посредник на генералните събори, на които той присъствал чрез своите легати.”

от около 1400 г. А.Д., в съчиненията на Уиклиф, последван от Хус, Лутер и др.

Втори: Периодът на Наполеоновия успех, деградацията на папите, в края на краищата, отхвърляне на титлата Император на светата Римска империя от Франсоа II А.Д., 1800-1806 г.

Трети период: Окончателно отхвърляне на Папата като управител на Рим и т. нар. папски държави на Италия от поданиците на

папата и краля на Италия 1870 А.Д., с което Антихриста е оставен без и най- незначителна светска власт.

Четвърти период: Окончателното изчезване на тази фалшива йерархия, близо до края на „Денят на гнева“ и започналия вече съд, който ще завърши, както е посочено от „Времената на езичниците“ през А.Д. 1914.

ИМА ЛИ МЯСТО ЗА СЪМНЕНИЕ?

Ние проследихме въздигането на Антихриста от отстъплението или „отпадането“ от Християнската Църква, чухме богохулните му думи, че е Христово Царство и че папата е наместник на Христа - „друг бог на земята“, чухме големите му богохулни думи, присвоявайки си високомерно титли и власт, принадлежащи на истинския Господ на господарите и Жар на царете. Видяхме колко ужасно той изпълни предсказанието: „Той ще убие светиите“. Видяхме, че Истината, смазана и деформирана, била напълно погребана под заблуда, суеверие и свещенически манипулации. Ако Бог в подходящия момент не предотвратил това, като въздигнал реформатори, като по такъв начин помогнал на Светиите си, както е писано: „И разумните от хората ще научат мнозина; при все това ще паднат от меч и от пламък чрез пленение и чрез разграбване много дни. А когато паднат, ще им се достави малко помощ.- „Даниил 11:33,34.

Предвид всички тези свидетелства, има ли място за съмнение, че се е отнасяло за Папството, че Апостолите и Пророците били вдъхновени да пишат, описвайки подробно, неговите забележителни характеристики? Мислим, че не ще остане

съмнение във всеки непредубеден ум, че Папството е Антихриста, Човекът на греха и че никой човек не би могъл да изпълни предсказанията. Безпаралелният успех на Папството, като фалшив Христос, измамвайки целия свят, изобилно изпълнило предсказанието на нашия Господар, когато, споменавайки за собственото си отхвърляне, казал: „Ако дойде друг (самохвалко) в свое име, **него ще приемете**” - Йоан 5:43

Без съмнение, ще се забележи с изненада от мнозина, че при разглеждане на въпроса, ние въобще изпуснахме да споменем отвратителните, брутални неморалности от страна на папите и други чиновници на тъмните дела на „целесъобразност”, практикувани от йезуитите и други тайни ордени, които вършат различни видове проучвателна работа за Папата. Ние ги изпуснахме умишлено, не защото не са истинни, тъй като римокатолически писатели признават много от тях, но защото линията на аргументи не изисква тези доказателства. Ние посочихме, че Папската йерархия (дори ако е била съставена от най- морални и издигнати хора- какъвто не е обаче случаят, както свидетелства цялата история) е Човекът на греха, Антихриста – фалшиво и погрешно представено Христово хилядогодишно царство, устроено изкусно да мами.

Думите на Макаулай - английски историк, служат да покажат, че някой, без специална пророческа светлина, може да види в чудесната Папска система **фалшификат** на най-чудесната от всички системи, Божието Царство, което ще дойде.

Той казва: „Невъзможно е да се отрече, че политиката на Римската Църква е **голям шедьовър на човешката** (ние бихме казали

сатанинска) **мъдрост**, наистина нищо друго, а само такава политика можела да роди такива учения с такива обиди. Преживяното за хиляда и двеста години, изобретателността и търпеливата грижа на четиридесет поколения държавници подобрили тази политика до такова съвършенство, че измежду хрумванията на политическите способности, то заема най- високо място.”

ОКОНЧАТЕЛНИЯТ КРАЙ НА АНТИХРИСТА

Проследихме Папството до днешно време, до Божият Ден- времето на **присъствието** на Емануил. Човекът на греха се развил, извършил ужасното си дело, бил пометен с меча на духа- Божието Слово. Духът на Христовата уста го превърнал в безвластен да преследва светиите открито и като цяло, без значение колко силно било за това желанието му; и сега ние питаме : „Какво ще последва?” Какво казва Апостолът за края на Антихриста? Във 2 Сол. 2:8-12 ап. Павел заявява за Антихриста: „... когото Господ Исус ще **убие** с дъха на устата си и ще изтреби посредством **явяването на своето присъствие.**” Светлината на истината ще премахне всеки въпрос, като изложи правата и злините, то ще доведе до великата битка между тези принципи и между човешкото изразяване на всеки - причинявайки великото време на скръб и гняв. В тази борба заблудата и злото ще паднат, а правото и Истината ще победят. Между другите злини, които сега ще бъдат окончателно и напълно унищожени е Антихриста, с който почти всяко зло на теория и практика е повече или по- малко свързано. Тази слънчева светлина от Господното присъствие, което ще доведе до „ ден на скръб” и вследствие на което Антихриста, заедно с всяка друга зла система, ще бъдат унищожени. „ Но присъствието на беззаконника (придружено от или чрез) е в съгласие с действието на Сатана

(сатанинска енергия и действие) чрез могъщи дела, лъжливи знамения и чудеса и чрез всяка измама, причинена от несправедността и всичко това е насочено като възмездие спрямо онези, които вървят към унищожение, понеже не приеха любовта към истината, за да бъдат спасени. Именно затова Бог позволява да им въздейства заблудата, за да повярват те на лъжата, така че да бъдат осъдени всички, които не са повярвали на истината, а са имали благоволение към неправдата” (2 Сол. 2:9-12), недостойни да участват в Хилядогодишното Царство като сънаследници с Христа.

Ние разбираме тези думи като приложими към времето на **присъствието** на нашия Господ (сега- след 1874 г.) към системата на Антихриста (една от главните агенции на Сатана за измама и контрол над света), както и към всички други негови агенции. Дяволът ще окаже най-отчаяна съпротива на новия ред на нещата, който ще бъде установен. Той ще вземе предимство от всяко малко обстоятелство и от всички унаследени слабости и себелюбие на човешкото семейство, за да вербува сърцата, ръцете и перата им в последната битка против свободата и пълното осветляване с истината. Предубеждения ще бъдат подпалени, ако истината се види ясно, но ако истината се виждаше ясно, те не биха съществували; ще бъде предизвикана страшна ревност, ще се формират партизански съюзи, които ще измамат и подведат мнозина. И това ще бъде така, не защото Бог не направил истината достатъчно ясна да води всички напълно посветени, но защото онези, които били измамани, не били достатъчно ревностни в търсенето и използването на истината, предвидена като „ храна на времето”. И по такъв начин ще се манифестира, че подведената

класа не получила истината **от любов към нея**, а по-скоро по обичай, формално или от страх. И Апостолското уверение изглежда се състои в това, че в тази последна битка на живот и смърт на Антихриста, въпреки всичко, той ще се опита да спечели нарасналата власт в света с нови хитрости и комбинации, но все пак истинският Бог на земята, Царят на царете във времето на **присъствието** му, ще има надмощие и в края на краищата, по времето на Голямата скръб ще унищожи завинаги Антихриста, властта му и измамите му.

Що се отнася до точната форма, в която трябва да се очаква тази заключителна битка, можем да правим само предположения, основани главно на символичното гледище за същото, дадено в Откровение. Ние очакваме в света постепенното формиране на две големи партии- от които верните побеждаващи светии ще стоят настрана. Тези две големи партии ще бъдат съставени от една страна от социалисти, свободомислещи, невярващи, недоволни и истински обичащи свободата, чиито очи започват да се отварят за фактите, отнасящи се до политическото и религиозно управление и деспотизъм, а от друга страна ще се обединят постепенно опонентите на човешката свобода и равенство – императори, царе ,аристократи, като в близка симпатия с тях ще застане фалшификатът на Божието Царство- Антихриста, подкрепян и подкрепящ гражданските деспоти на земята. Очакваме също, че политиката на Антихриста ще бъде по някакъв начин видоизменена и омекотена, за да търси да спечели обратно симпатия и практическо коопериране (не действителен съюз) с екстремисти от всички протестантски деноминации, които дори сега се стремят към номинален съюз едни с други и с Рим, забравяйки, че

единствен истински **съюз** е онзи, който е основан и подложен на истина, а не на веруя, конвенции и закони. Колкото и невъзможно да изглежда това коопериране на католици и протестанти за някои, ние виждаме безпогрешно белезите на бързото му приближаване. То е ускорено от секретната дейност на Папството сред неговите хора, чрез която политици, които искат да се кооперират с Папството са подпомагани да заемат забележителни позиции в делата на управлението. Скоро може да се очакват закони, чрез които постепенно личната свобода ще бъде съкратена с довода за **необходимост** в публичните дела, докато стъпка след стъпка, в края на краищата, ще бъде необходимо да се формулира някакъв „**прост закон за религията**“; и по такъв начин Църквата и Държавата да бъдат в известна степен обединени в управлението на САЩ. Колкото и просто да са направени тези закони, за да подхождат на всички, т.нар. „**ортодокси**“ (т.е. популярни), религиозните възгледи ще бъдат пресметнати да потиснат и предотвратят по-нататъшния растеж в милост и в знание, което сега е „ храна на време. Доводът , вероятно ще бъде предотвратяване на социализма, безверието и политическата ерупция на по-нисшите и независими класи.

Очевидно, в близко бъдеще като част от неговата скръб и дори преди жестокостта на голямата скръб, този „Ден на гняв“ да избухне върху света и върху цялата социална фабрика на земята (в подготовка на новия и по-добър свят , обещан от истинския Христос), ще има жесток час на изпитание на истински посветената Църква, по-голямо, отколкото в дните на Папския триумф, само че сега методите на преследване ще бъдат по-рафинирани и ще подхождат по-добре на цивилизованите методи на днешния ден.

Шиповете, клещите и скрипците ще имат формата на сарказъм, порицание, ограничение на свободи и социален, финансов и политически бойкот. Но затова и новите комбинации, които Антихриста ще направи в последната борба против установяване на истинското Хилядогодишно Царство, ще бъдат анонимни.

В заключение на тази глава, искаме отново да впечатлим читателите си с факта, че Папството е Антихриста, не поради моралното му отклонение от правия път, но защото е **фалшификат** на истинския Христос и истинското Царство. Поради това, че не ще могат да разберат този факт, мнозина протестанти ще бъдат измамани да се кооперират с Папството в опозиция на истинския Цар на славата.

Верен до смърт

„Аз войник на кръста ли съм,

Последовател на Агнето?

И трябва ли да се страхувам от каузата му

Или да се червя като казвам името му?”

„Трябва ли да съм роден за Рая,

За цветно легло на леснотата

Докато други се борят да спечелят наградата

И прекосяват морета от кръв?”

„Няма ли клетви пряко в лицето
Не трябва ли да устоявам на наводнението?
Този свят на суета ли е моят приятел
Който ще ми помогне вместо Бог?“

„Да, трябва да се боря, ако искам да победя.
Увеличи куража ми, Господи
Аз ще нося мъката, изтрая болката,
Подкрепен от Словото.“

„Твоите светии в тази велика война
Ще победят, макар и да загинат.
Те виждат триумфа от далече,
С вяра те се приближават.“

„Когато светлия ден ще изгрее,
И всички твои светии ще сияят,
И викове на победа ще цепят небесата
Твоята слава, Господи, да бъде.“